

11e JAARGANG N° 24 - 28 AUGUSTUS 1931 LOSSE NUMMERS 15 CENT OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

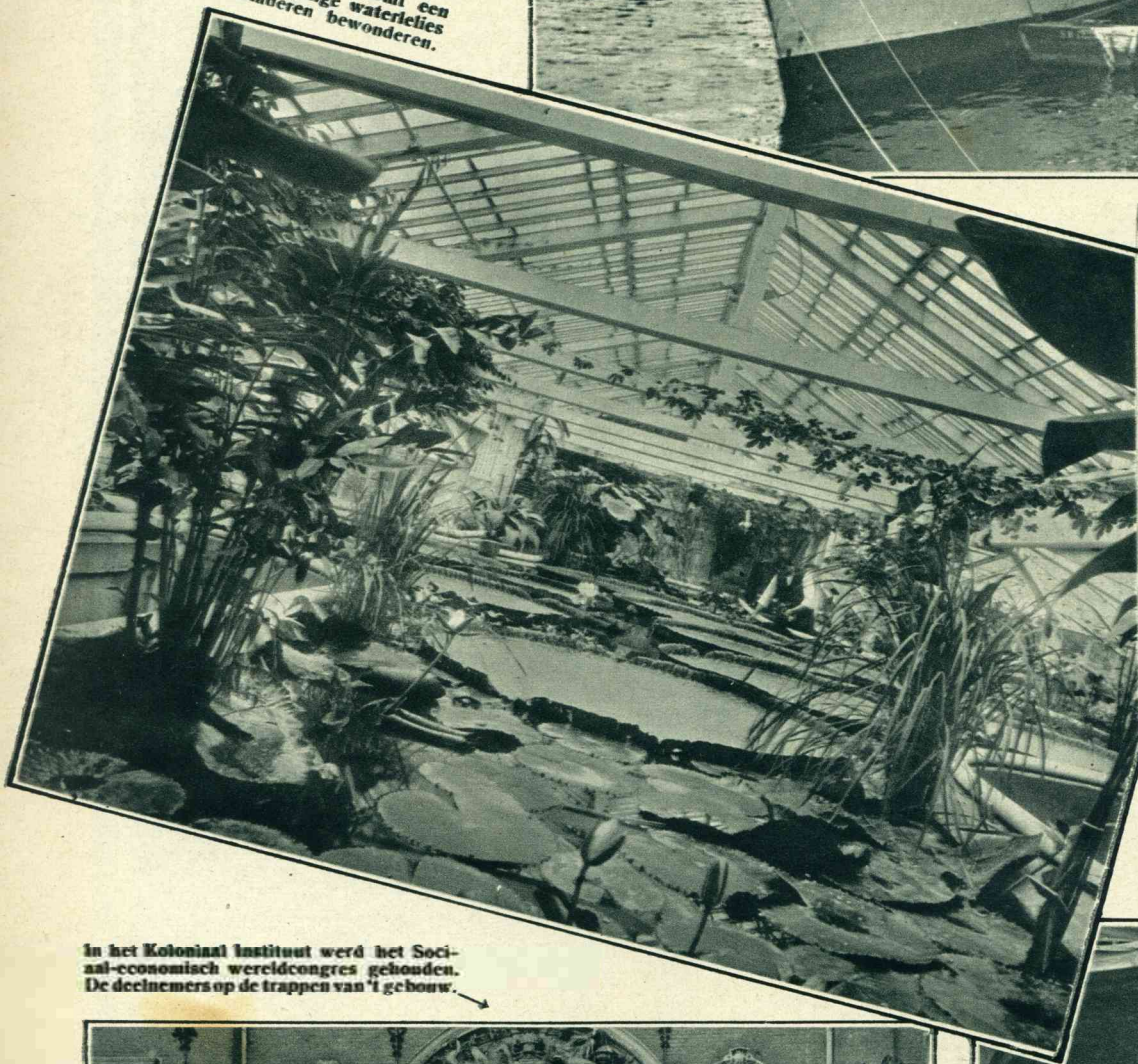
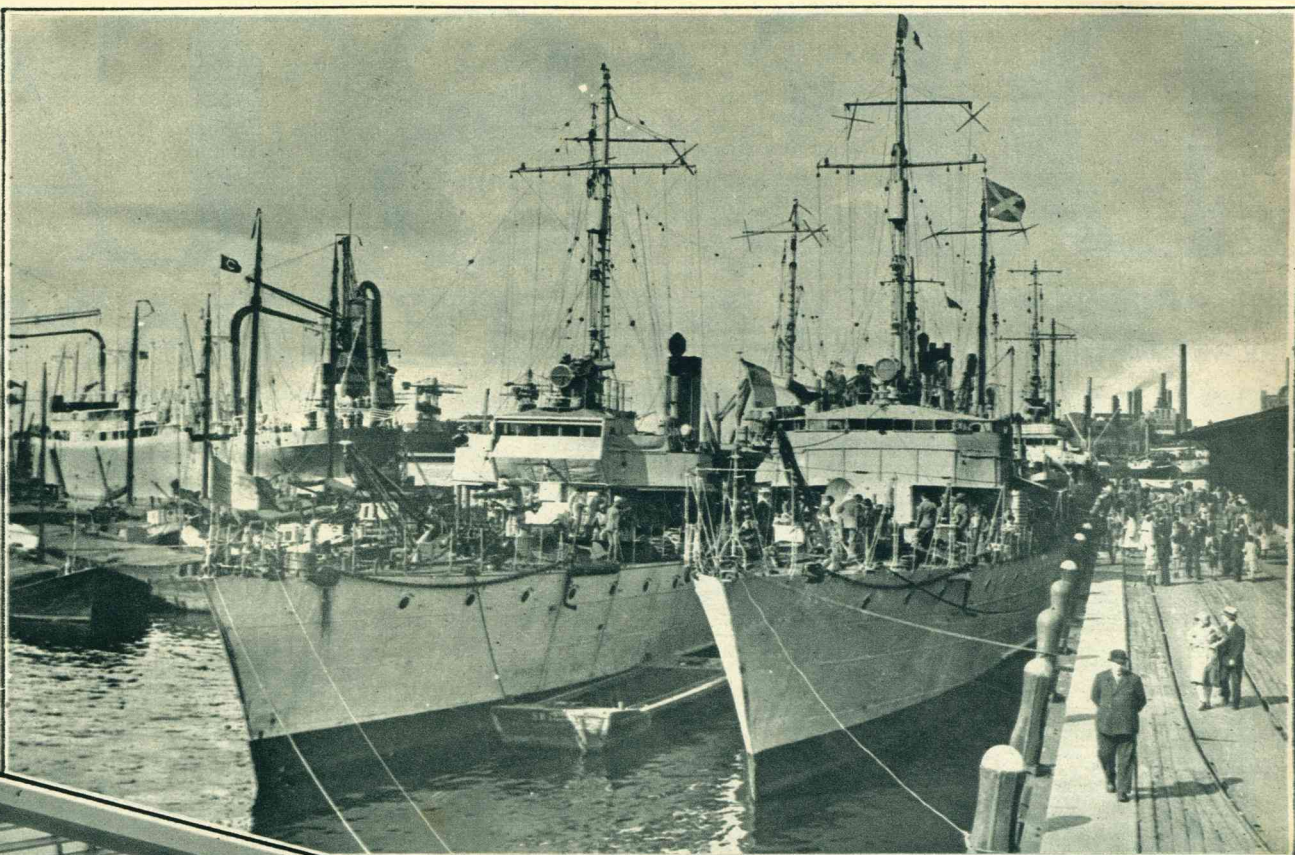
HET EERSTE TREKJE

(Foto Fox)

Een viertal Fransche oorlogsbodems bezocht de havens van Amsterdam. Van de gelegenheid om de schepen te bezichtigen werd druk gebruik gemaakt.

UIT DE HOOFDSTAD

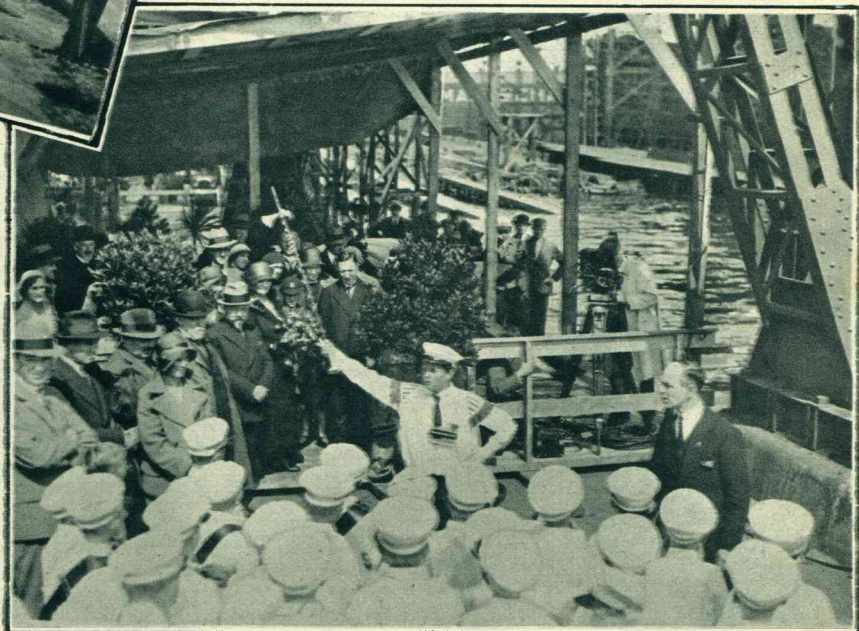
De Victoria Regia bloeit weer in de Hortus-kassen. Iedereen avond komt een talrijk publiek de prachtige waterlelies en de machtige bladeren bewonderen.

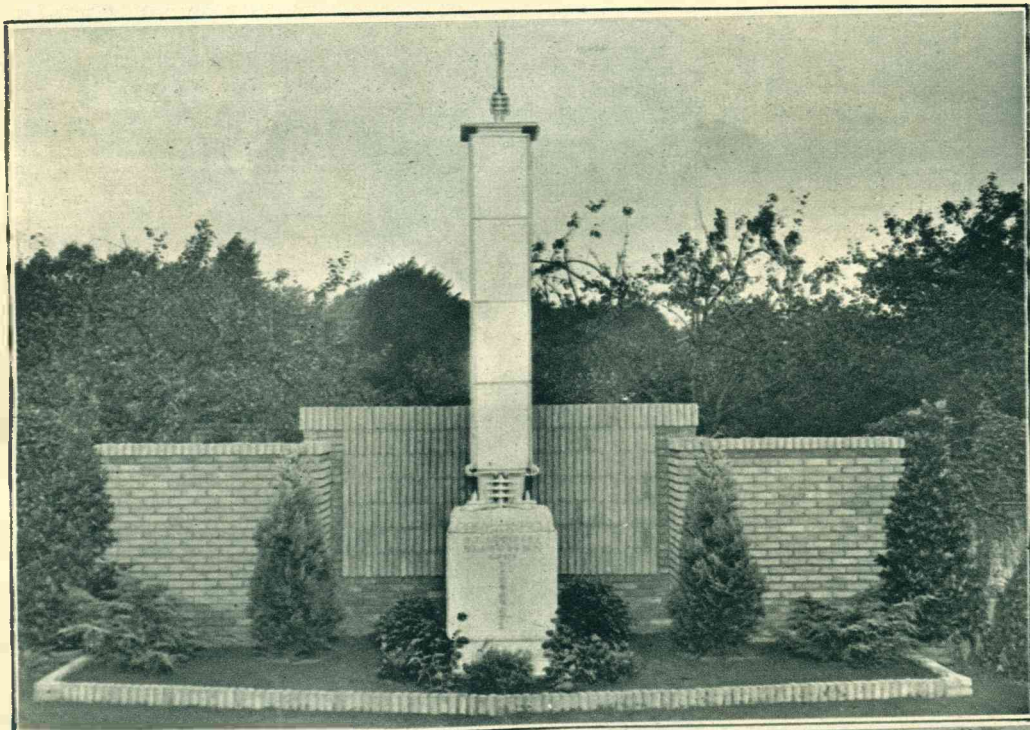
In het Koloniaal Instituut werd het Sociaal-economisch wereldcongres gehouden. De deelnemers op de trappen van 't gebouw.

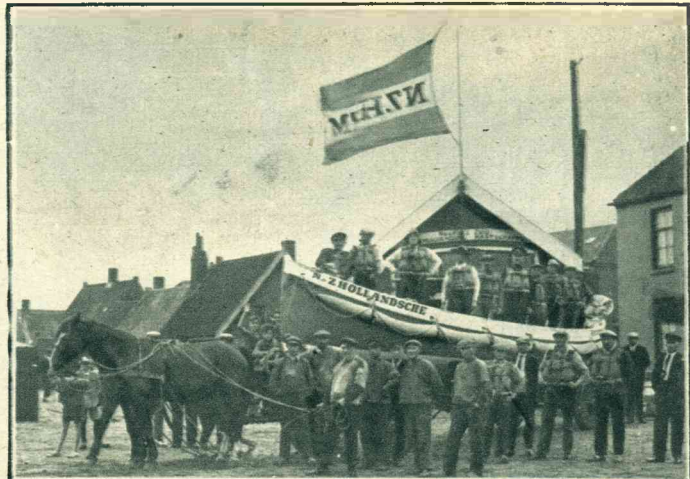
Aan het bezorgerspersoneel van ons blad werd door de Directie een autorit naar Arnhem en omstreken aangeboden. Een groep deelnemers op het bekende „Roosendaal” bij Arnhem.

Op de werven van de Nederlandsche Scheepsbouw-Maatschappij werd in tegenwoordigheid van burgemeester de Vlugt het motor-tank-schip „Manvantara”, voor rekening van de Kon. Shell-groep te water gelaten. Een jongensorkest luisterde de plechtigheid op.

Te Laren werd een gedenkzuil geplaatst ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan van de Gooische stoomtram. Het gedenkteeken werd door het personeel aan de Directie der Mij. aangeboden.

De heer R. Gul te Egmond aan Zee werd gehuldigd bij zijn 50-jarig feest als voorman van de reddingsboot der N. en Z. Hollandsche Reddingsmij.

De heer R. Mars vierde zijn gouden jubileum in dienst van de N. V. Wessanen's Koninklijke Fabrieken te Wormerveer.

PROVINCIE- NIEUWS

Te Egmond aan Zee werden door de Alg. Ned. Zweefvereniging demonstraties in zweefvliegen gehouden. Leerlingen dragen een toestel de duinen op.

Een hevige brand woedde te Bloemendaal in de lampenkappenfabriek van de firma Gobets. De fabriek werd geheel verwoest, ondanks de blusproeven van de plaatselijke brandweer.

Ons nieuwe Premieboek

Als laatst verschenen roman in onze serie Premieboeken kondigen wij aan:

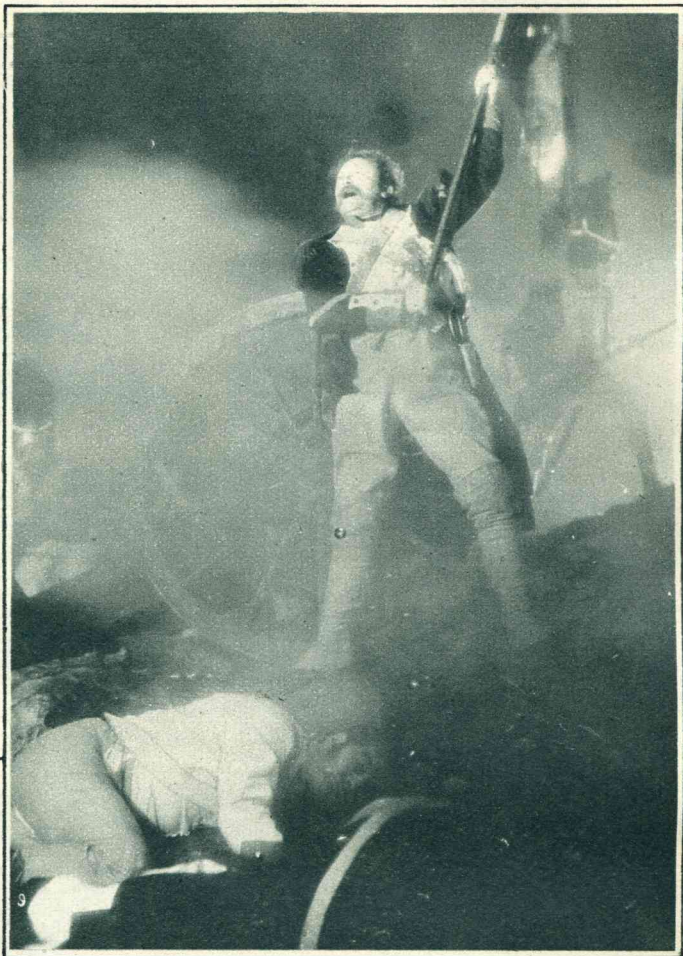
MANNEN VAN STAAL

van den beroemden schrijver Charles Alden Seltzer. Dit prachtige boek behelst de geschiedenis van een meisje, dat terecht komt op een ranch, een groote hofstede, in de prairiën van het Wilde Westen. Haar lotgevallen te midden der cowboys en de ruwe, deels brute, deels goedmoedige bewoners der onmetelijke vlakten en woeste bergen zullen niet nalaten den lezer van het begin tot het einde te boeien. Verzuim daarom zeker niet dit frissche en spannende boek aan te schaffen!

Onze agent of bezorger en ons hoofdkantoor hebben het voor u voorradig tegen den gewonen prijs van f 0.17½ ingenaaid en f 0.70 op luxe papier en in keurigen linnen band.

✓ Het adelaarsjong met het meisje (Lien Deyers) dat hem uit sympathie helpt bij de ontoluchting.

Korporaal Flambeau (Eugen Klöpfer) op het slagveld.

De gevangenneming van L'Aiglon (Walter Edhofer)

HET ADELAARS- JONG

Troepenreue.

Dit bekende meesterwerk van Edmond Rostand, waarmede de beroemde tooneelspeelster wijlen Sarah Bernhard jarenlang triomfen vierde, is thans door het Osso-Filmgesellschaft verfilmd en zal binnenkort door de firma REMACO te Amsterdam worden uitgebracht. Zooals men weet, behandelt „L'Aiglon“ de lijdensgeschiedenis van den verbannen zoon van Napoleon Bonaparte, den voormaligen koning van Rome. Met zijn moeder ex-keizerin Marie-Louise leven zij te Schönbrunn in ballingschap, onder voortdurend toezicht van den geslepen graaf Metternich. Alsenkelegetrouwen, w. o. de korporaal Flambeau, den wettigen afstammeling weer op den Franschen troon willen brengen, aarzelt de zwakke prins, tijdens de vlucht, voor de zware taak welke hem te wachten staat en valt dan na een korten strijd in handen van zijn vervolgers.

Blauwe en Grijsze Oogen

DOOR

BARONESSE ORCZY

Zij was den heelen morgen uit rijden geweest, maar niet met Lance. Hij had haar zien wegrijden met dien... dien Oskar Horfman en een wilde woede had zich van hem meester gemaakt. Het werk in de omheining had die een beetje bekoeld, doch nu het dier wat rustiger was, en Lance een blik in Fay's richting kon werpen, zag hij haar daar vlak naast Emma staan, haar arm om den borsteligen nek van den pony heengeslagen, en haar lief, lief gezichtje vlak bij den kop van zijn paard, en naast haar — vervloekt! — ontdekte hij Oskar Horfman, die in een elegant rijcostuum over het hek leunde, en met Fay lachte en fluisterde. Lance had veel zin om het veulen na te doen en naar alle kanten te schoppen en te trappen, maar vooral om Mr. Oskar Horfman een paar keer door de modder de omheining rond te slepen.

Dit lumineuze idee van Lance scheen zich aan het veulen te hebben meegedeeld, want juist toen hij den halster te pakken had, en Tom toeriep voorzichtig naderbij te komen om hem te helpen, sloeg het dier zijn voorpooten uit en rende in volle vaart weg, Lance met zich meetrekkend, die zich nog aan den strik vastklemde, zoodat zijn handen openscheurden en begonnen te bloeden. Mr. Horfman riep op ironischen toon: „Bravo!” en voegde er aan toe: „Doe dat kunstje nog eens over, Madoc, ik heb het niet goed kunnen volgen,” terwijl Tom luchtig verklaarde, dat hij niet van plan was zijn leven er aan te wagen. Fay had een kreet van schrik geuit, maar Lance stond weer spoedig op zijn beenen en riep iets tegen Emma, die tot op dat oogenblik kalm naar het gebeuren had staan kijken en het veulen bij zichzelf al voor gek had uitgemaakt, omdat het zich niet even rustig gedroeg als zijzelf. Maar nu, op dezen geheimzinnigen roep van haar meester, sloeg zij plotseling haar achterpooten met geweld tegen het hek, waartegen de elegante gestalte van Mr. Horfman geleund stond. Op hetzelfde moment zat hij van zijn schoonen boord tot aan zijn onberispelijke rijbroek onder de modder. En als om het proces nog grondiger te voltooien, kwam Mr. Micawber, blij dat hij aan dit lolletje deel kon hebben, onder het hek doorgekropen met het doel, zijn modderigen kop tegen de glanzende rijlaarzen van Mr. Horfman af te wrijven.

Lance smaakte de voldoening, Mr. Horfman te hooren vloeken als een cowboy en Fay hartelijker te zien lachen dan hij haar had zien doen sinds de langvoorbijde dagen, toen zij nog zoo'n vroolijk meisje was geweest. Hij smaakte het nog grootere genoegen, Mr. Horfman zich woedend op zijn hielen te zien omdraaien en in de richting van het huis te zien verdwijnen.

Na deze laatste voorstelling werd het veulen kalmer, en een half uur later had Lance het weer in den halster. Hij riep tegen Fay:

„Wil je hem eens achter zijn ooren aaien?”

Zij knikte gretig.

Gehoor gevend aan zijn aanwijzingen, hoe zij het paard moest naderen, en waar zij moest gaan staan, kwam zij naderbij.

„Zoo,” zei Lance. „Nu kun je hem aaien en op zijn nek kloppen.”

Zij lachte vroolijk en klopte het dier op zijn borsteligen nek, die met schuim bedekt was. En toen hij even later Emma riep, en het veulen gedwee mee aan kwam loopen, hielp Fay Lance, de beide paarden aaneen te koppelen. Zij was vlug en kende geen angst. En wat was zij mooi! Telkens mompelde Lance in zichzelf: „Ik bemin je! Je bent aanbiddelijk! Ik heb je lief! Ik verafgood je!” En telkens zei hij het een beetje harder, zich afvragend, wanneer zij het eindelijk zou hooren en opkijken, zoodat hij in haar oogen zou kunnen zien, haar grijze oogen, die even rein, even geheimzinnig en prachtig waren als het noorderlicht.

Doch Fay keek niet op, en het was onmogelijk te verklaren, of zij hem verstaan had of niet, maar zoo nu en dan kwam haar hoofd zoo dicht bij het zijne, dat de losgesprongen krulletjes hem raakten en hij haar adem op zijn handen kon voelen.

Lance begreep zelf niet, dat hij niet op hetzelfde oogenblik krankzinnig werd. Hij was zoo onoplettend, dat het veulen er bijna weer vandoor ging, maar gelukkig waren Fay en Emma koel gebleven, en volgde Fay zijn aanwijzingen stipt op. Toen het veulen eenmaal goed en wel aan Emma vastgekoppeld zat, en de beide paarden voor een oude kar gespannen waren, hielp Fay Lance om het span in de omheining rond te rijden. Lance hield den halster van het veulen vast, terwijl Fay op eerbiedigen afstand met de zweep werkte.

Ruim vier uur nadat Lance begonnen was, stond het veulen tenslotte veilig en wel aan een paal vastgebonden, uitgeput en kalm van de vermoeienis. In een gelukkige, opgewonden stemming wierp Fay haar armen in de lucht en riep uit: „O, wat is dat leuk geweest!”

De beide knechten waren ergens anders bezig, en Tom was klaarblijkelijk Mr. Horfman achterna gegaan, zoodat Fay en Lance nog maar met hun tweeën in de omheining waren achtergebleven.

„Ik ben moe,” verklaarde Fay, nog steeds met dat gelukkige lachje.

„Rijd op Emma naar huis,” bood Lance aan. „Je had niet zo lang moeten blijven.”

„O, maar ik vond het heerlijk,” zeide zij.

Doch zij nam zijn aanbod aan, en hij lichtte haar in het zadel. Het was laat in den namiddag; de verre bergtoppen gloeiden in het licht van de ondergaande zon; een zacht avondwindje bewoog de kruinen van het pijnboschje, dat in de bocht van het wagenspoor stond; deed de jonge blaadjes van de trilpopulieren ritselen, en het lange gras met een zachtdeinende beweging golven als een kalme zee. Emma scheen te begrijpen, dat zij niet vlug moest loopen; op haar gemak zocht zij haar weg door de modder. Mr. Micawber vormde de achterhoede, en week alleen maar van het rechte pad af, wanneer hij in het struikgewas een geritsel hoorde, dat bij nader onderzoek wellicht iets prettigs zou kunnen zijn.

Lance liep naast Emma. Hij zat van onder tot boven vol modder, zijn handen waren een en al blaar, en enkele van de trappen, die het veulen hem gegeven had, deden hem geweldig pijn, maar toch voelde hij zich een van de gelukkigste menschen ter wereld. Het was zulk een volmaakt, stil en vredig oogenblik; hij vreesde, dat een misplaatst woord, een verkeerde beweging alles zou kunnen bederven. En het windje zei immers alles wat er gezegd kon worden. Het scheen te fluisteren van het oneindige verlangen, dat in zijn hart was, terwijl de gloed van de ondergaande zon hem het beeld leek van zijn liefde.

Zoo liepen zij langzaam Westwaarts, de zon tegemoet. Links en rechts van het pad stonden de jonge boomen te gloeien in het rijke, gouden licht, hun bladerrijke takken schenen vonken te spatten, en hun slanke stammen droegen speren van licht, die eeuwig schenen te zullen blijven; langer dan de bladeren, die zouden verdorren en afvallen. De hemel was intens blauw, en bezaaid met een leger van kleine, roze wolkjes, die de ondergaande zon daar scheen te hebben uitgestrooid als een laatste vaarwel aan de wereld.

De krulletjes, die onder Fay's bandeau uitsprongen, leken nu meer dan ooit op kleine vlammen, die door den avondwind werden aangewakkerd. De omtrek van haar profiel stond als een camée tegen den azuren hemel afgeteekend. En haar nabijheid was als een levende vlam.

Pas toen zij het dennenboschje gepasseerd waren en het huis in zicht kwam, waagde Madoc het, te spreken.

„Het is onmogelijk, Fay,” zeide hij.

„Wat is onmogelijk, als ik het u vragen mag, Mr. Madoc?”

„Ik kan je niet met dien vent laten trouwen.”

„En hoe denkt u dat dan te voorkomen?”

„Dat weet ik nog niet, maar ik zal er wel iets op vinden. Groote hemel! Zie je dan niet, dat...”

No. 13

„Ik zie niets, Mr. Madoc, want de zon schijnt in mijn oogen. Maar ik zie toch wel, dat we vlak bij huis zijn, en dat er zoo juist iemand uit de achterpoort is gekomen, en ons nu tegemoet komt.”

„Als het die verachtelijke worm is, dan vermoord ik hem,” verklaarde Lance bitter.

„Het lijkt erg veel op zuster Browne.”

„Dan heb je nog net een paar minuten om mij te zeggen...”

„Om u wat te zeggen, als het u belieft, Mr. Madoc?”

„Of je van dat zwijn houdt. Ik weet natuurlijk wel, dat het niet zoo is. Je kunt niet van hem houden. Je zou Fay niet zijn als je van hem hield. Maar ik moet het uit je eigen mond hooren, anders word ik gek. Hou je van hem Fay? Zeg het mij!”

„Het is werkelijk zuster Browne, die daar aan komt. En ze ziet er zoo opgewonden uit!”

„O, vervloekt!”

„Pardon?”

„Ik zei vervloekt!”

„Dat meende ik te verstaan, maar ik was er niet zeker van.

„Luister eens, Fay, het zal niet lang duren voor ik er achter ben, of jij werkelijk om dien vent geeft, en of je werkelijk met hem trouwen wilt... of je dat werkelijk *wilt*, begrijp mij goed, dus niet geforceerd of overgehaald bent om met hem te trouwen... Ik moet het weten, en als ik er eenmaal achter ben... nu, dan zal het niet gemakkelijk voor hem zijn, hoe het dan ook moge uitvallen. Ik moet het weten, zal ik je zeggen waarom? Omdat ik van je hou... niet maar zoo'n beetje, zooals de meeste andere mannen van een vrouw houden; neen, ik verafgood je, alles van je... je oogen, je mond, je lieve handen, je voeten. Ik weet wel, dat ik gek ben, en misschien lach je me uit, en kan het je geen steek schelen. Maar mijn liefde voor jou is mijn leven, en als je met een ander trouwt, of er ook maar aan denkt met een ander te trouwen, dan... dan...”

„Daar is zuster Browne, zij kan u vast hooren.”

„Dat laat me koud; maar als je je nu niet naar mij toedraait en mij aankijkt — nu onmiddellijk — dan zal ik je uit het zadel tillen en je iets aandoen, en daarna mijn kop tegen een steen te pletter slaan, omdat ik zoo'n brutaal ben geweest... Fay... om alles wat je lief is, kijk mij aan, of ik word stapelgek!”

Fay wuifde tegen zuster Browne, die nu vlak bij hen was.

„Mevrouw van Menterghem maakt zich toch zoo ongerust!” riep zij uit, zoodra de twee haar konden hooren.

Lance nam zijn hoed van zijn hoofd, wierp dien tegen den grond en stak allebei zijn handen in zijn zakken.

„Vervloekt!” mompelde hij.

Fay had van deze gelegenheid gebruik gemaakt om uit het zadel te springen. Zij liep zuster Browne tegemoet, en haar rug — het eenige wat Lance van haar kon zien — drukte alleen maar koelheid en volmaakte onverschilligheid uit.

„Alles is in orde, zuster,” zeide zij. „Wij hebben zoo'n plezier gehad! Maar ik was te moe om terug te loopen, en de pony van Mr. Madoc is niet erg vlug.” Toen wendde zij zich naar Lance om en zei heel beleefd: „Ik dank u wel, dat ik op Emma heb mogen rijden, Mr. Madoc. Ik was werkelijk moe.”

Nu keek zij hem wel aan; haar blik ontmoette den zijnen heel natuurlijk, en zoo koel alsof er niets gebeurd was. Zij lachte zelfs een beetje, omdat hij daar zoo grappig stond met zijn hoed op den grond en zijn handen in zijn zakken, terwijl de ondergaande zon den bloos op zijn voorhoofd en wangen nog dieper kleurde. Vroeger... lang, heel lang geleden, had hij zich wel eens afgevraagd, wanneer Muriel Lamprière het geschut van haar donkere oogen op hem afvuurde, of Fay koud en onverschillig was; koud, zooals de winterhemel in haar geboorteland, die aantrekt door zijn geheim-

zinnige schoonheid, doch afstoot door zijn trotsche strengheid. Doch nu stelde hij zich die vraag niet meer. Hij wist, met het onfeilbare instinkt van een die liefheeft, dat Fay niet koud was; dat er achter haar kalmen blik een vuur smeulde; het vuur van een warme, hevige natuur. En sinds hij haar hier weer ontmoet had, waren er duizenden kleine dingen voorgevallen, die hem in die overtuiging versterkt hadden. Maar... de warmte van haar hart gloeide niet voor hem; een ander — niet hij — zou de vonk tot een laaiende vlam aanwakkeren. Bij die gedachte boorde hij zijn hiel in de zachte aarde, en hij drukte zijn gevouwen armen tegen zijn borst, om den wilden kreet te smoren die wellicht een oogenblik verlichting zou hebben gegeven aan de brandende pijn van zijn hart.

Fay was weg, en met haar verdween het licht van de aarde; het leven van de boomen en bloemen; met haar verdween zijn hernieuwde hoop. De aarde leek plotseling leeg en somber.

Lance bracht zijn hand aan zijn voorhoofd, dat klopte alsof er een roodgloeiende band omheen was gelegd. Hij drukte den rug van zijn hand tegen zijn brandende slapen.

„Groote hemel, man, kijk eens naar je handen... wat heb je daarmee uitgevoerd?! Kom dadelijk mee naar binnen, dan kan ik ze wasschen en verbinden, voordat je er iets van krijgt.”

Blauwoogje, kalm en practisch als altijd, ging hem voor naar het huis. Hij volgde haar als een kind, gehoorzaam en zonder vragen. Hij liet haar zijn wonden verbinden, zooals zij reeds zoo vaak had gedaan. Haar handen waren sterk en zacht, en bekwaam.

„Ziezoo,” zeide zij, nadat zij hem gewasschen en verbonden had. „Het spijt me, dat ik je pijn heb moeten doen.”

Blauwoogje was als een kalme haven na een woelige zee. Maar het was het verlangen naar die woelige zee, dat Lance den geheelen nacht wakker hield; de gedachte aan een vrouw, jong en slank als een knaap in haar rijbroek en haar blauwe blouse; een vrouw met oogen, die als het noorderlicht rein en vol geheimzinnige wisselingen waren, doch die voor hem nu altijd koud en ongenaakbaar zouden blijven.

En toch hadden die oogen eens met een diepe teederheid voor hem geglands; toch had zij eens gehunkerd naar zijn kussen. Hij had die lieve gestalte in zijn armen mogen houden... en... hij had haar door zijn eigen schuld... verloren.

Dwaas, dwaas die hij was geweest!

ELFDE HOOFDSTUK

Tom was moeilijk. Er was geen twijfel aan, de jongen had geen gemakkelijk karakter. Je wist nooit, wat je aan hem had. Soms kon hij heel aardig en prettig zijn, zelfs vriendelijk: dan ging hij met Lance uit rijden, door het veld, of over de heuvels, en als het een mak paard was, scheen zoo'n uitstapje hem wel te bevallen. Ook volgde hij soms met belangstelling, hoe Lance het veulen dresseerde of Emma nieuwe kunstjes leerde. Als Tom in z'n humeur was, kon hij ook erg moedig zijn. Dien keer bijvoorbeeld, toen hij Emma een paar mooie sprongen moest leeren en het paard hem een completen salto mortale liet maken. Hij viel met z'n schouders in de modder en met z'n beenen in de lucht. Maar hij sprong vroolijk overeind en zat weer meteen in het zadel. Op andere tijden evenwel kon hij zich, als een slak in zijn huisje, terugtrekken. Dan was hij knorrig en stug en Lance, zei hij dan, kon naar de maan loopen. Als hij zoo'n bui had, kon je hem beter alleen laten.

De jongen was natuurlijk erg verwend, en moeder Natuur had hem niet al te veel zelfbeheersching meegegeven. Hij had een erg zwakken wil en bezweek weldra als er kans was dat dit zijn verveling verdreef. Hierbij kwam nog de bekoring, die er van Sans Souci op hem uitging.

Lance had al spoedig bemerkt, dat de praatjes van Mr. van Menterghem over de clubs en hotels te Glamisdale, die Tom zou bezoeken, onzin waren. Tom speelde te Sans Souci en nergens anders: daar verloor hij meer geld, dan hij kon betalen, en dronk hij meer, dan goed voor hem was. Tom was geen diplomaat, en Lance kreeg al heel spoedig een heeleboel uit hem los. Het bleek toen, dat Mr. Oskar Horfman 'n verderfelijken invloed op Tom uitoefende en zijn ondergang bewerkte. Lance had natuurlijk Mr. Horfman van het eerste oogenblik

af gehaat. Hij was erg jaloersch, maar jaloezie is gewoonlijk niet zoo blind als haar tweelingzuster: de liefde. Lance, ofschoon dan ook razend jaloersch, was in 't geheel niet blind. Hij bemerkte, dat Horfman, als de meeste menschen, een aantrekkelijk persoon wilde zijn. Hij had innemende manieren. De oude dames aanbadden hem, omdat hij in dit gelukkige, vrije land voor hen wilde buigen en hun de hand kuste op een vreemde, heerlijk-vreemde manier. De oude heeren mochten hem graag, omdat hij steeds maar weer luisterde naar hun verhalen: over het begin van hun carrière in deze Nieuwe Wereld, en over den goeden raad, dien zij anderen, die ook zoo goed wilden beginnen, hadden gegeven, en die er dan ook, dank zij hun goede raadgevingen, „gekomen” waren. De jongelui hielden van Mr. Horfman, omdat hij zulk een prettig gezelschap was, zich met smaak kleedde en na het diner altijd een paar — lang niet altijd fatsoenlijke — moppen wist te vertellen. En de jongedames dweepten met hem, omdat hij uitstekend danste, buitengewoon goed tenniste en groote, smachtende oogen bezat. Ja, Mr. Oskar Horfman was populair. Alleen Lance Madoc haatte hem — en iederen dag méér. Alleen voor Tom's bestwil, en ook om zijn positie op Bootham niet in gevaar te brengen, zocht Lance geen ruzie met Mr. Horfman. Integendeel, hij deed het zelfs voorkomen, of hij vriendschap met hem zocht. Met een echt sluwe, doortrapte handigheid stelde hij zich tot taak Mr. Horfman ervan te overtuigen, dat hij, Lance, een avonturier was, die louter door goed geluk de rechterhand van Mr. van Menterghem was geworden en die er nu, net als Tom Mazeline, op uit was, zooveel mogelijk de bloemetjes buiten te zetten.

En hierin slaagde hij.

Het is een feit, dat de knapste mannen de grootste fouten begaan. Trouwens, als ze die niet begingen, zou de wereld een eentonig verloop hebben, en lang niet die afwisseling kennen, welke thans het leven zoo aangenaam maakt.

Mr. Oskar Horfman maakte die eene groote fout in zijn aan afwisseling rijke loopbaan, toen hij Lance Madoc werkelijk voor een avonturier hield en hem uitnodigde eens een avond op Sans Souci te komen dineeren. Lance maakte een afwerend gebaar. „Ik heb geen avondcostuum,” opperde hij. Mr. Horfman was beleefd genoeg om te zeggen: „Maar beste kerel, kom zooals je bent. Wij doen niet zoo deftig. Ik ontvang slechts vrienden — beste kerels, die naar geen kleeding kijken. Hou je van briden?” vroeg hij terloops.

„Ik speel niet.”

„Shimmy dan? Dat leer je in vijf minuten.”

Lance liet zich overhalen en nam de uitnodiging aan. Het huis was mooi, mooi van binnen, mooi van buiten; de bedienden waren goed afgericht en voorzagen de gasten bijna geluidloos van hetgeen

zij wenschten. Het diner was buitengewoon; de champagne was boven allen lof verheven. Porselein, glas, zilver, alles bewees, dat de eigenaar een gefortuneerde vrijgezel was, en iemand met een rijken smaak en een onfeilbaar artistiek oog.

De avond had een heel prettig verloop. Behalve het gezelschap uit Bootham namen nog een zestal andere lieden, die klaarblijkelijk van over de grenzen waren gekomen, aan den maaltijd deel. Zij waren in schitterende wagens voorgereden, maar de meesten gingen spoedig na het diner weg, terwijl ze den gastheer, Mr. van Menterghem en nog een tweetal andere gasten achterlieten; dezen dronken koppige port, spraken over politiek, baseball en Mr. Edgar Wallace's laatste novelle. Niets kon correcter of saaiër geweest zijn. — Mr. van Menterghem reed Lance al om tien uur naar zijn kamers in Fore Street terug.

Tom had er in toegestemd den nacht op Sans Souci door te brengen. „Om mijn eenzaamheid wat op te vroolijken,” had Mr. Horfman aangehouden. „Het huis is te groot voor 'n man alleen; ik zal je morgen zoo vroeg als je zelf wilt naar Bootham terugrijden.”

„Wat heb ik je gezegd?” zei Mr. van Menterghem triomphantelijk, toen hij van Lance afscheid nam. „Bracht Tom daar zijn avonden maar door, in plaats van naar die ruwe hotels te gaan!”

Lance zei niets. Hij keek den wagen van Mr. van Menterghem na tot deze uit 't gezicht verdwenen was, begaf zich naar zijn kamer en ging in gedachten op den rand van zijn bed zitten. Hij trachtte zich het een en ander van dezen gedenkwaardigen avond te herinneren — gedenkwaardig, omdat hij hoopte, dat hij een mijlpaal in zijn leven, en in dat van Mr. Horfman zou worden.

Zijn indrukken waren vluchtig en vaag geweest. Zóó vaag, dat hij, nu hij er, alleen op zijn kamer, aan terugdacht, zijn schouders voor ophaalde en glimlachte: hij had misschien dingen gezien, of meenen te zien, die wellicht nooit hadden bestaan, en geluiden gehoord... Wat was het geweest, alles bij elkaar genomen? Een knipoogje van Mr. Horfman aan Tom, toen Mr. van Menterghem zijn stiefzoon had verzocht met hem mee terug te gaan — en weer een, toen Lance verklaard had, dat hij 'n slecht bridgespeler was — zekere bewegingen van den goed afgerichten, correct gekleeden butler — en op een gegeven moment luide stemmen, door een deur, die per ongeluk was open gelaten — luide stemmen... Duidelijk had Lance een paar bekende woorden opgevangen.

Een van deze woorden was: „Banco”.

Maar na dit eerste bezoek zei hij nog niets, noch tegen Mr. van Menterghem, noch tegen Tom. Hij verdubbelde evenwel zijn pogingen om vriendschap te sluiten met Mr. Oskar Horfman. In zooverre slaagde hij hierin, dat hem gevraagd werd, zijn bezoek op Sans Souci te herhalen, er nog eens te dineeren, en de villa als zijn tehuis te beschouwen of liever gezegd, als zijn club. Klaarblijkelijk had Mr. Horfman met dit alles tweeërlei bedoeling. In de eerste plaats wilde hij Lance Madoc beter leeren kennen. Was hij werkelijk de onbeduidende dwaas en avonturier, dien hij voorwendde? Of was hij een vijand — die zich maar zoo aanstelde, en die daarom des te gevaarlijker kon zijn? Mr. Horfman's bedoeling was, in Madoc's oogen zand te strooien. Flink wat zand. Genoeg om hem te verblinden voor alles wat Sans Souci betrof. Daarom werd hem gevraagd, met Mr. van Menterghem te komen dineeren. — Daarom werd hij even hartelijk ontvangen als deze, en werd hem toegestaan het huis geheel te beschouwen alsof het zijn eigen was.

Na dien eersten avond kwam het Lance voor, dat Mr. Horfman en Tom Mazeline voorzichtiger waren met het wisselen van blikken-van-verstandhouding. De statige butler bewoog zich nog machinaler dan den vorigen keer. Geen enkele maal hoorde Lance stemmen; geen deur werd bij ongeluk opengelaten. Met handenvol werd het zand hem in de oogen gestrooid. Of weefden de heeren nu een net voor een anderen dwaas, die er in gevangen moest worden?

Zes weken waren sedert Lance's komst op Bootham voorbijgegaan. Fay's huwelijk was vastgesteld op 25 Juli; nog zes weken dus... nog maar zes weken!

„Je zult dien vent niet trouwen, Fay, ik bezweer het je,” zei Lance meer dan eens.

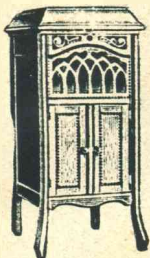
Fay kon hem dan een oogenblik strak aankijken,

Sinds onze laatste opgave keerden wij tengevolge onzer

Gratis Ongevallenverzekering

de volgende bedragen uit aan:

F. J. Holkers, Boomgaardstr. 100	
Rotterdam	f 600,—
T. v. d. Meer, Hooglandstr. 196,	
Rotterdam	„ 300,—
A. v. Rossen, Aegidiusstraat 187 b,	
Rotterdam	„ 30,—
W. H. Gerderen, Achterstr. 248,	
Asperen	„ 30,—
N. Fehling, Boegstr. 32, Den Haag	„ 75,—
H. Kleyn Snuverink, Timorlaan 6,	
Apeldoorn	„ 600,—
	f 1.635,—
Vorig totaal bedrag	„ 225.826,—
Nieuw totaal	... f 227.461,—

**U koopt het voordeligst
direct van de fabriek**
GRAMOFOONS f 5.— per maand
(als tekening)
met 10 platen (20 nrs.) en 200 naalden
Vraagt catalogus No. 93
N.V. HEES & Co. - DELFT
Fabriek van Muziekinstrumenten
HAARLEM: Kruisstraat 33
DEN HAAG: Frederik Hendriklaan 295
Prinsesstraat 36-38

„THE MARMET”

De „Lichte Wagen” der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij

P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.—

Abonneert U op
DE STAD
AMSTERDAM

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

Mijn verrassende 10-daagsche GRATIS proefbehandeling voor RHEUMATIEK-LIJDERS

Mijn „Duo-Formula” (dubbelkuur) heeft nog nimmer gefaald verlichting te brengen in gevallen van Rheumatiek, Jicht, Ischias (Heupjicht), Lenden-, Zenuwen Gewrichtsrheumatiek.

Ieder lijder aan de kwellende pijn, veroorzaakt door overvloedige urinezuur, breng ik een verblijdende en hoopvolle boodschap. Niet langer hoeft U te wanhopigen. Niet langer hoeft uw leven te worden versomberd door de schaduw van martelende pijnen, stijfheid, ontstoken en gezwollen gewrichten en spieren, welke ten hemel schreeuwen om verlossing van hun kwellingen. Beproof uw kans. Geniet weder het leven, bevrijd van de pijnen en kwalen, die urinezuur steeds na zich sleept.

Deel in de vruchten van mijn groote ontdekking „Duo-Formula”, het succesvolle resultaat van mijn jarenlange studie en proefnemingen. Laat mij U GRATIS overtuigen, door het eenvoudige bewijs van uw eigen persoonlijke verbetering van pijn, dat ik ten leste een complete en bestendige verlichting ontdekt heb.

Ik zal U gedurende 10 dagen gratis behandelen!

Mijn „Duo-Formula” heeft nog nimmer gefaald. Ik kan U mogelijk helpen en wanneer U mij slechts de onderstaande GRATIS coupon wilt toezenden, zal ik U een 10-daagsche behandeling geheel kosteloos sturen, om U de waarheid van mijn verklaring te bewijzen.

Onverschillig hoe lang U geleden heeft of hoe oud U is. Mij om 't even hoevele dingen U te voren heeft beproefd. Zelfs indien U reeds jaren geleden alle hoop had opgegeven. maakt dit geen verschil! Mijn aanbieding is voor U en voor iederen door urinezuur gekwelden lezer(es) van dit blad.

Waarom „Duo-Formula” bestendig helpt!

Waarom is „Duo-Formula” zoo krachtig?
Waarom faalt „Duo-Formula” nooit?

Ik kan gissen wat U denkt en kan U antwoorden met de volgende paar woorden:

Mijn „Duo-Formula” heeft een dubbele werking. Het verdrijft het kwaad uit het lichaam en verwijderd niet alleen de uitwerking, doch ook de oorzaak!

„Duo-Formula” valt met 'n tweevoudige werking aan. Het laat de verkeerde stoffen niet de minste gelegenheid te ontsnappen. Allereerst stopt het de overproductie van urinezuur, de grondoorzaak van uw ziekte.

Daarna lost het de pijnlijke urinezuurkristalvormingen op in bloed, spieren en gewrichten, maakt een eind aan de pijn, bevrijdt de gewrichten, doet zwellingen afnemen en verzacht ontstoken plekken. Ledematen, spieren en zenuwen worden spoedig tot soepelheid en kracht hersteld.

**Mijn verklaringen
bewezen door feiten!**

Voor elke verklaring, die ik geef, kan ik een lange reeks bewijzen verschaffen. Ik vertel U niets dan simpele waarheid, wanneer ik U zeg, dat ik kolom na kolom van dit blad kan vullen met honderden attesten! Gezien zulk een overstellende bewijskracht, denkt U dat mijn „Duo-Formula” zal falen?

Dit is wat ik voor U wil doen!

Indien U mij nu schrijft, kost uwe 10-daagsche behandeling U niets. Accepteer onmiddellijk mijn aanbieding voor vertrouwelijke hulp en advies en ik zal uw pijn verlichten!

Doch stel het geen seconde uit. Waarom nog een dag, uur of minuut langer dan noodig, geleden?

Vul deze coupon in en post haar meteen!

Coupon voor gratis behandeling.

Aan Mr. ARTHUR RICHARDS (Kamer 723)
50, Gray's Inn Road, LONDON W.C. 1 (Engeland)

Gelieve mij Uw 10-daagsche gratis behandeling te zenden.

Naam:

Adres:

Porto naar Engeland: brieven 12½ cts., briefkaarten 7½ cts.

Gratis
10 dagen
Duo-Formula
behandeling

Deze
verpakking
is waarborg voor
echtheid en qualiteit!

KOFFIE HAG GEGARANDEERD COFFEÏNEVRIJ
SPAART HART EN ZENUWEN

**GAAT GE
OP REIS—
NEEM
WRIGLEY'S
MEE!**

Neem in trein of bus een stukje Wrigley's Kauwgom in uw mond = proef eens hoe heerlijk dat smaakt = hoe lang de smaak er aan blijft = verfrisschend tot het laatst.

Wrigley's kalmeert de zenuwen, verdrijft daardoor vermoeidheid. Bovendien bevordert het de spijsvertering en wordt de eetlust opgewekt.

Gebruik regelmatig Wrigley's = het houdt den mond frisch en het gebit schoon. Geen andere versnapering doet zooveel nut en kost zoo weinig.

Twee soorten: P. K. met zuivere pepermuntsmak en Spearmint met een pittige smaak van verse kruisemunt. Slechts 5 cent per pakje = tóch het allerfijnste wat bestaat.

WRIGLEY

HL-9

DOELMATIGE PUBLICATIE
van uw zakennieuws is van groot belang
voor uw onderneming!

Witte Tanden: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermunt tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

'n Straat in Bombay

De steden van Britsch-Indië toonen een elgenaardig aspect. Over het slechte plaveisel — dat dien naam nauwelijks verdient — rijden moderne auto's tusschen primitief-gekleede inlanders, de huizen zijn opgetrokken in een stijl, welke een mengsel is van Indischen en Europeeschen bouwtrant, terwijl de handel zich meer op de balconen en onder de smalle gaanderijen, dan op straat afspeelt.

Hitte.

maar eindigde steeds met haar schouders op te halen. Haar blik en dat gebaar zeiden maar al te duidelijk: „Arme dwaas, hoe wil jij dat nu voorkomen?” En de voorbereidingen voor het huwelijk werden op dezelfde manier voortgezet. Mrs. van Menterghem was weer beter, en Zuster Browne had een betrekking gekregen als directrice van het kinderziekenhuis te Glamisdale. Zes weken! Maar och, de heele wereld was geschapen in zes dagen, kon dan een hel niet in twee en veertig dagen vernietigd worden? Lance had een zwakke hoop, dat Tom misschien.... Hij was haar broer, en hij wist veel van Mr. Oskar Horfman.

„Hoor eens, Tom,” zei Lance op zekeren dag tot hem. „Je bent toch zeker niet van plan je zuster te laten trouwen met zoo'n....”

„Houd je mond,” was Tom's korzelig antwoord. „Wat gaan jou die vervloekte zaken aan?”

En ze gingen hem niets aan. Oogenschoonlijk tenminste. Maar hoe kan een man meehelpen om plannetjes uit te broeden, als de vrouw, die hij aanbidt, op het punt staat door de modder gesleurd te worden? En waarvoor? Mijn God, waarvoor? Lance voelde, dat hij een uitweg zou vinden, als hij slechts den sleutel van dit geheim bezat; en hij moest een uitweg vinden!

En nog geen week later bezat hij den sleutel. Hij had op Sans Souci gedineerd. Tom was er met eenige andere heeren, doch Mr. van Menterghem was afwezig. Mr. Horfman gedroeg zich tegen Lance nog hoffelijker en vriendelijker dan anders. Misschien was de tijd wel rijp om den dwaas in het net te vangen. Die Madoc bezat een beetje geld; waarom het hem dus niet afhandig gemaakt? Hij had het vertrouwen van Mr. van Menterghem, waarschijnlijk beheerde hij het geld van enkele cliënten. Waarom dus gewacht?

Gelukkig kon Lance heel wat verdragen, anders zou hem al de champagne, waarvan Mr. Horfman's butler hem tijdens het diner rijkelijk voorzag, te machtig zijn geworden.

„Maar, Mr. Madoc, u drinkt niet! Tovey, vul

dien van Lance.

„Natuurlijk....”

„En wij spelen vanavond een spelletje shimmy, niet?”

„U zult het mij moeten leeren.”

„O, dat gaat heel gauw.”

Lance liet zijn gastheer, die hem nog altijd bij den arm hield, voorgaan.

Zij gingen de hal door, een lange gang in. Aan het eind hiervan hing een groot groen gordijn. Een lakei kwam plotseling ergens van rechts te voorschijn en hield het gordijn open om Mr. Horfman en zijn gasten door te laten. Achter het gordijn strekte zich weer een lange gang uit, en aan het eind van die gang bevond zich een groote dubbele deur, die op het geluid van de voetstappen aan den anderen kant werd opengedaan.

„Nog niemand,” zei Mr. Horfman, „doe maar net of je thuis bent, beste kerel.”

Hij bood sigaren, cigaretten, whisky en likeur aan. Langs de muren bevonden zich leeren rustbanken. De tafels in het midden van de kamer waren bedekt met een groen kleed, stoelen stonden er om heen. Er hingen lampen met groote, groene kappen. Bij één tafel stonden armstoelen en die eene tafel was van alle andere afgezonderd. Er waren kleinere tafeltjes neergezet voor pokeren en bridgen. Aan het eene einde van de kamer stond een groote lessenaar, waarachter een man met een kaal hoofd en een gouden bril zat. Lance ging in gedachten jaren terug. Het bekende schouwspel; de tafels, de armstoelen, de bedompte en geparfumeerde atmosfeer brachten hem de herinneringen terug aan de nachtclubs van Monte Carlo, van Londen, en aan Muriel Lamprière. Hij liet zich door Mr. Horfman het spel leeren, dat hij maar al te goed kende.

„Je hebt nu twee kaarten gekregen.... Neen, wacht even, totdat de bankhouder zijn kaarten heeft ingekeken.... Ja! neem een andere — nu heb je acht, en win je. Neen! de pop telt niet mee.... Met zes neem je nooit een nieuwe kaart..

Mr. Madoc's glas nog eens....” Zoo ging 't den heelen tijd, of anders: „Nog één glaasje, Mr. Madoc. Kom — ik klink met u op mijn aanstaand huwelijk.”

Lance had grooten zin, hem den inhoud van het glas in het gezicht te gooien, doch hij wist zich gelukkig te beheerschen. Er was iets in de atmosfeer van Sans Souci, dat hem aan een naderende catastrofe deed denken, maar hij zou alles kunnen bederven als hij zijn zelfbeheersching verloor.

„Speelt u nooit bridge, Mr. Madoc?” vroeg een der heeren.

„Ik ben zoo'n slecht speler — en dat is niet prettig voor een medespeler, vind ik.”

„Maar shimmy dan?”

„Wat is dat?”

„Een'reusachtig spel — zullen wij het van avond eens probeeren?”

„Ik heb er niets op tegen.”

En zoo kon Mr. Horfman dien avond na 't diner, toen de anderen, zooals gewoonlijk het geval was, den schijn aannamen, alsof ze weggingen, vriendelijk zeggen: „Neen, neen! Laat maar! Mr. Madoc is onze vriend, nietwaar?”

Hij stak zijn arm vertrouwelijk door

Met vijf een enkelen keer.... Juist, gooi nu je kaarten op — met acht of negen zeg je niets....”

Terwijl de les voortgezet werd, vulde zich het vertrek met gasten. Wat een eigenaardig publiek! Voor het meerendeel heeren, maar er bevonden zich ook dames onder hen. De heeren waren over het algemeen nogal nonchalant gekleed. Alleen Mr. Oskar Horfman, Tom Mazeline en eenige anderen droegen een avondcostuum; de overigen zagen er uit alsof zij aangetrokken hadden, wat toevallig voor 't grijpen lag: plus-fours, flanellen pakken, wijde sportbroeken en pull-overs. De meesten kwamen van over de grens, maar er waren er ook uit Glamisdale en zelfs uit Lethbridge en High River, die Madoc van gezicht kende. De dames hoorden bij de heeren; zij hadden groot toilet gemaakt; heur haar was zwart, glad en erg kort, heur huid donker; zij deden aan de vrouwen in Napels of Sicilië denken. Enkelen van hen droegen prachtige parels; de anderen groote diamanten oorkingen, en aan hun vleezige vingers smaragden of robijnen.

Het spel werd weldra algemeen. Aan de tafel, waaromheen de armstoelen stonden, werd grof gespeeld. Aan deze tafel zaten Mr. Horfman en een drietal heeren, die met hem gedineerd hadden; de overigen aan andere. Het bekende woord: „Banco” klonk door het heele vertrek. Overigens was het er vrij stil. Nu en dan werd er gegicheld. Heel vaak weerklonk een half gesmoorde vloek; het papieren geld ritselde, en van tijd tot tijd werd er even gefluisterd. Lance Madoc had, met het geluk van een beginnende, een paar honderd dollars gewonnen; hij was bereid geweest ze te verliezen — ze te betalen als zijn entrée in dezen geheimzinnigen kring, welks bestaan hij al lang vermoed had, maar nog niet had kunnen bewijzen. Hij stond spoedig van zijn plaats op. De overredingen van zijn gastheer, om nog wat door te spelen, weerstond hij.

„Neen, dank u, ik wil mijn eerste winst graag thuisbrengen, Mr. Horfman,” zei hij. „Een anderen keer, als ik mag.”

„Wel natuurlijk, beste kerel, zoo vaak je maar wilt, je zult hier altijd gezelschap vinden.”

Lance bleef staan en schonk zijn aandacht aan de dingen om hem heen. Hij merkte op, dat de heeren, met wie hij gedineerd had, gelukkiger waren, dan degenen die later waren gekomen. De een of ander van hen mocht verliezen, zwaar verliezen ook, maar gezamenlijk wonnen zij toch altijd. Hij merkte ook op, dat een deel van elken inzet door een gleuf in een kist viel, die met een hangslot gesloten was en midden onder iedere tafel stond. Geen wonder, dacht hij, dat Mr. Oskar Horfman er zoo'n rijke villa op na kan houden, en dat de tuinen van Sans Souci mijlen in den omtrek beroemd waren. Men bleef ook al dien tijd drinken — ongetwijfeld een andere vruchtbare bron van inkomsten. Al heel spoedig gingen de meeste gezichten gloeien, werden de stemmen van de heeren heescher, van de dames schriller.

Tom Mazeline speelde — en won. Zijn gezicht was rood, zijn oogen schitterden — zijn das zat scheef. De stapel bankbiljetten voor hem werd steeds hooger. Toen was er even pauze en iedereen ging naar de aangrenzende kamer, die als bar was ingericht. Mr. Horfman ging mee. Tom was blijven zitten en had luid geprotesteerd tegen deze onderbreking van het spel; hij schreeuwde luid en gesticuleerde hevig. Waarna hij opsprong, met groote stappen de kamer door liep, en Mr. Horfman bij den arm greep, juist toen deze naar het buffet wilde gaan.

„Wat vraagt u voor die chèques en wissels?” vroeg hij.

Zijn stem sloeg over; zijn scherpe woorden drongen door tot in den hoek van de kamer, waar Lance ostentatief zat te praten met een oud, kaalhoofdige heer, die openhartig bekende, niets meer op zak te hebben om te verliezen.

„Wat vraag je er voor?” vroeg Tom. „Maar contant!”

„Beste kerel!....” Mr. Horfman's vleiende stem vormde een scherpe tegenstelling met Tom's schril geluid; en Tom's opwindende, zijn verkreukelde das en zijn over 't algemeen slordige verschijning deden Horfman's ietwat minachtende kalmte en onberispelijke kleding nog meer uitkomen.

(Wordt voortgezet)

↙ Bij den ingang van de Kalverstraat heeft men links een overzicht over de groote gebouwen rond den Dam.

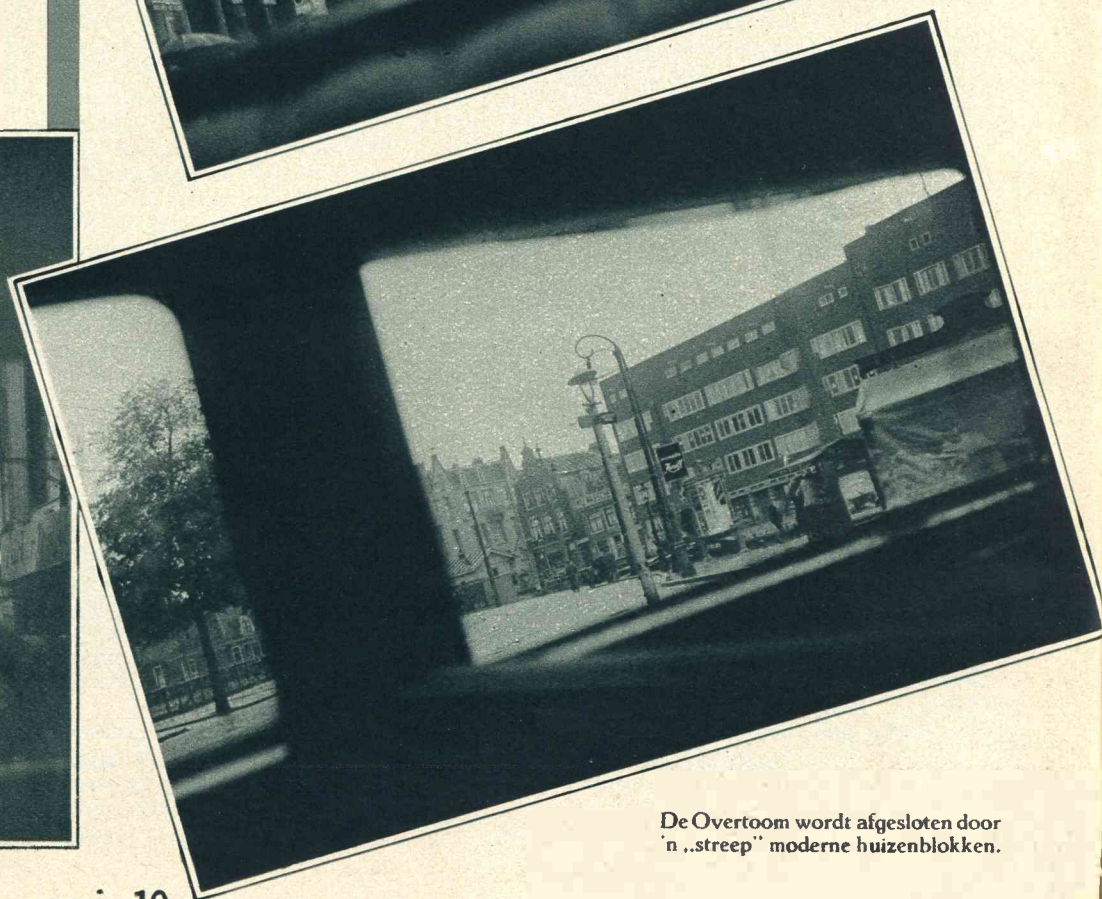
bepaald stadsbeeld. Een andere gewaarwording, die meer den auto-rijder zelf betreft, is 't onmiskenbare bewustzijn zich het middelpunt van de omgeving te weten. Voelt men zich, al wandelende, zoo heerlijk verloren in de massa, een kluizenaar in de menigte Amsterdammers, gezeten in een vier- of zes-cylinder, achteloos achterover leunend (en natuurlijk niet al te strak naar den taxi-meter turend!), zich zorgeloos overleverend aan de fabelachtige

De contouren van de Reguliersbreestraat door de achterrait gezien.

AMSTELCONOM DOOR DE RUIT GEZIEN

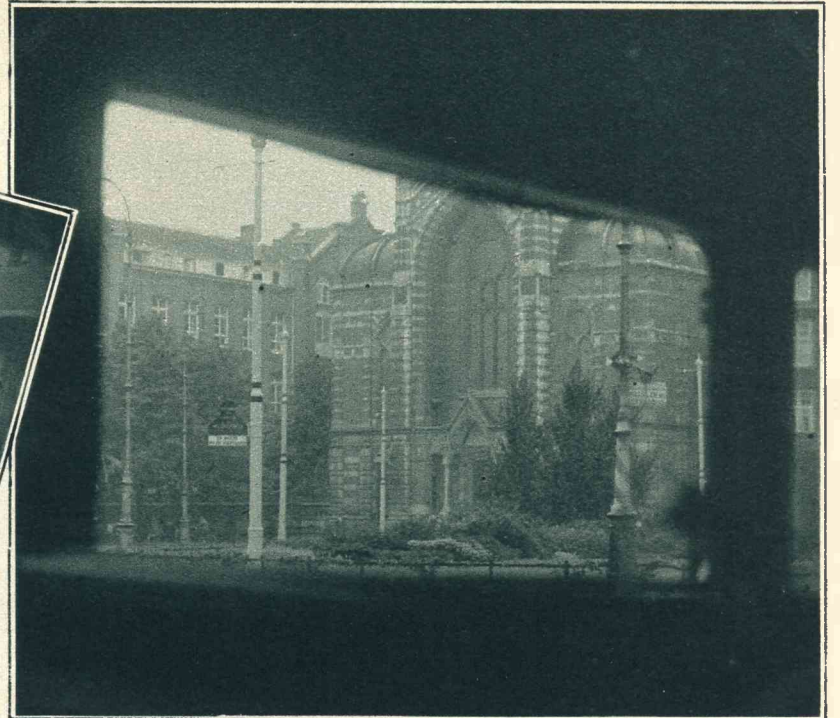
Er schuilt ongetwijfeld een groote bekoring in een auto-wandeling door de goede stad Amsterdam. Niet op de eerste plaats omdat het aangenaam is eens voort te suizen over hetzelfde plaveisel, dat op andere dagen slijt onder onze voetstappen, maar meer nog omdat men op de schoone en karakteristieke punten van de Amstelstede een nieuwen, een verschen kijk krijgt. Al loopend immers is ons uitzicht onbelemmerd, en kunnen wij bewonderend wijd-uitzien over grachten-gordels, parken en heele wijken, maar al rijdende, en gedwongen te zien door het kleine oppervlak van een glazen ruit, is het begrensd. Dit heeft echter het voordeel, dat de details van 'n bouwwerk meer in het oog springen, dat wij een straat, een gracht, een plein, een standbeeld, scherper en meer in bijzonderheden, in nieuwe verhoudingen op het netvlies van onze oogen geprojecteerd krijgen, dat wij — om een film-technische uitdrukking te gebruiken — een „close up” zien van een

In de Kalverstraat, waar men al rijdende winkels kan kijken.

De Overtoom wordt afgesloten door 'n „streep” moderne huizenblokken.

De in regen glimmende
van Baerlestraat.

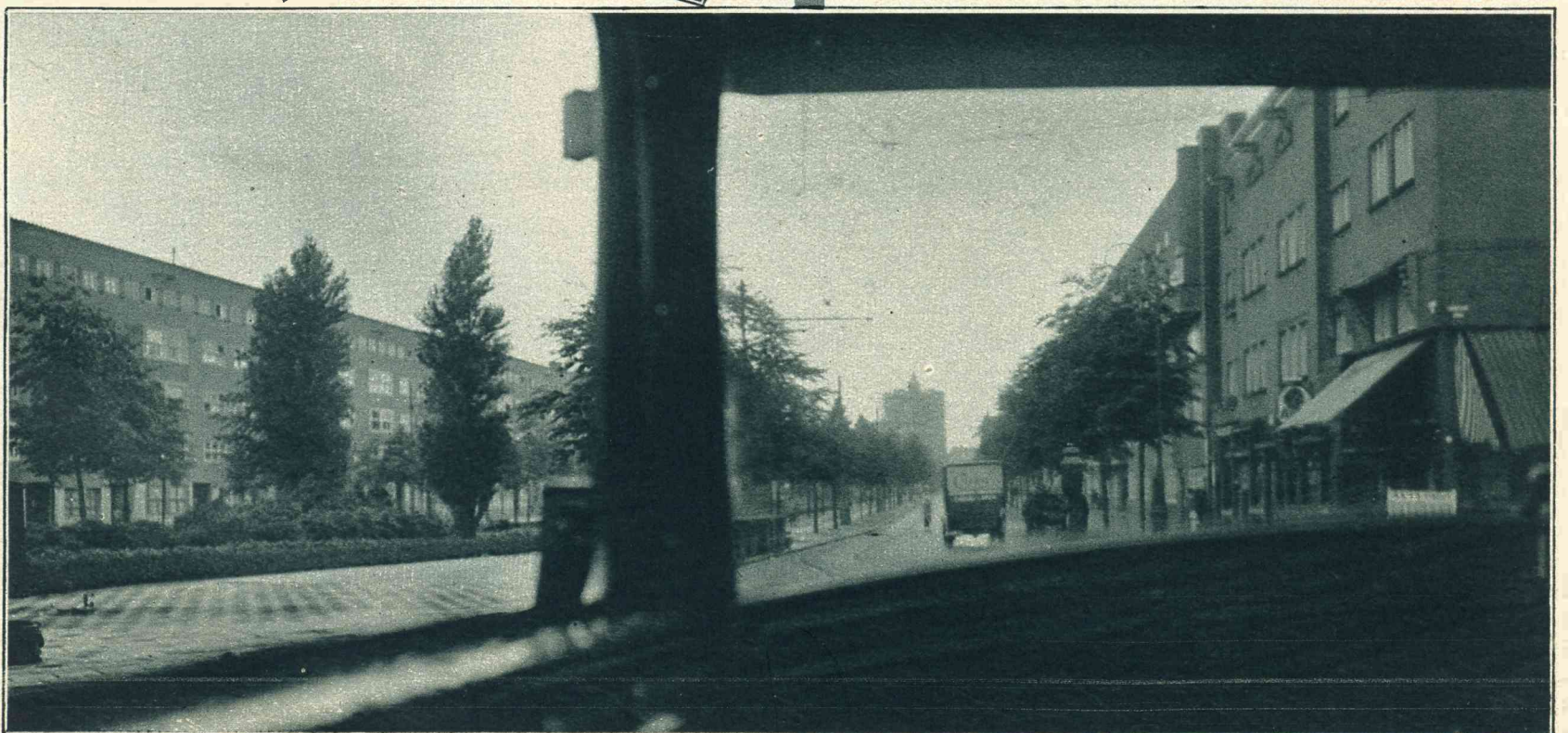

De kerk aan het Leidsche boschje is door de autoruit maar gedeeltelijk te bewonderen. Om het ranke torentje te zien moet men zich diep bukken.

rijkunst der hoofdstedelijke chauffeurs, waant men zich den persoon waarheen de oogen der van nature nieuwsgierige stadgenooten zich wenden, en die in stilte door het „trottoir-gespuis" wordt benijd. Deze geestesgesteldheid is zeker niet vreemd aan hem of haar, die zelf aan het stuur zit en nonchalant de punt van den elleboog uit het portier laat steken. De wandelaar, die een uitzonderlijke maal in een auto plaats neemt, ondergaat een gedaante-verandering. Hij wordt een mensch van een hogere soort, van edeler gehalte. Dat verbeeldt hij zich tenminste. Er groeit in hem een soort minachting voor al degenen, die zich op twee beenen in plaats van op vier wielen door 't leven voortbewegen. Vandaar waarschijnlijk de vele verkeersongelukken door automobilisten veroorzaakt. Het: „de straat is voor ons, autorijders" is enkel het gevolg van de verkeerde gedachte, dat 'n mensch zonder auto eigenlijk geen volledig wezen is op dit ondermaansche. Maar laat ons ophouden onvriendelijkheden te schrijven aan het adres van autorijders en autobezitters. Laten ze gerust zijn. Bij een volgende gelegenheid krijgen de voetgangers een beurt. Maar wij zouden iedereen toch een ritje — maar dan heel langzaam — door zijn eigen stad toewenschen om haar te zien, gelijk wij haar zagen, op een regenachtigen Augustusmorgen, om dezelfde indrukken te krijgen, als onze fotograaf op de gevoelige plaat vastlegde.

Heerengracht bij den Amstel.

Een doorzicht op de Amstellaan met
den wolkenkrabber op den achtergrond.

Een luchtfoto van de K.L.M., welke
ons een blik gunt op het waterrijke
stadsgedeelte onder den Montelbaans-

ROND DEN MONTELL

MONTELBAANSTOREN

toren. Op den voorgrond onderscheidt men de terreinen, waar onlangs de Ridder- en Jonkerstraat zijn gesloopt.

Het Koperen Kistje

DOOR L. GREETER

Mijn eerste standplaats in Indië was ergens in Oost-Java, aan de kust, aan den voet der bergen. Het leven was er stil, maar althans voor mij, die een nieuweling was, in hooge mate interessant. Het voor mij zoo vreemde leven, de mij zoo onbekende menschen, het Indische landschap, dit alles had, voor mij althans, de bekoring van het nieuwe. Daarbij kwam nog, dat er in den omtrek vele oudheden en ruïnes waren, overblijfselen van oude, vergane beschavingen, waarschijnlijk wel de Hindoesche, uit den tijd toen deze nog op Java de overheerschende was. Bovendien had ik aangenaam gezelschap aan de aanwezige Europeanen. Zij waren niet talrijk, maar het waren allen beschaafde en hartelijke menschen, met wie ik best kon opschieten.

Een daarvan was Hecht. Hij was mijn meerdere, maar goede en joviale kerel die hij was, gingen wij volkomen als gelijken met elkaar om. Ik zie hem nog voor mij, een groote, oergezonde kerel, met een gezonde, gebruinde gelaatskleur, heldere blauwe oogen en een paar handen, die desnoods een buffel tegen den grond hadden kunnen drukken. Hecht leek mij in alle opzichten het toonbeeld van een nuchter en prozaïsch mensch, en ik zou gelachen hebben bij de gedachte, bij hem aan te komen met bespiegelingen over Indische mysteriën.

Toch, op een avond, kwam het daartoe, ik weet niet naar aanleiding waarvan. Ik was nog nieuw in Indië, en ik had gaarne eens iets gehoord over de vele vreemde en onbegrijpelijke dingen, die van dat land verteld worden, ofschoon eigenlijk nooit iemand gevonden wordt, die ze met eigen oogen aanschouwd heeft, en in den loop van het gesprek maakte ik toevallig daarover een opmerking.

Ik keek Hecht verlegen aan, want ik verwachtte, dat hij in een hartelijk gelach zou uitbarsten. Maar tot mijn groote verwondering deed hij dat niet. Hij keek zeer ernstig, en het leek mij zelfs toe, alsof hij bleek was geworden.

„Het is beter niet over zulke dingen te spreken,” bromde hij. „Veel beter... er zijn van die dingen, waar je met je verstand niet bij kunt. Ik zeg maar, dat je je veel beter daarbuiten kunt houden.”

„Hecht!” riep ik onwillekeurig, „geloof je daar dan aan? Jij zou de laatste zijn geweest van wien ik dat verondersteld zou hebben.”

Hij lachte een beetje verlegen, of hij niet goed wist wat te zeggen.

„Eerlijk gezegd, ik heb er ook nooit aan geloofd,” bekende hij. „Een tijd geleden zou ik er om gelachen hebben, wanneer ze bij mij waren gekomen met praatjes over zwarte kunst, en dergelijke. Maar er zijn dingen, zie je, dingen, die je niet verklaren kunt...”

Hij draaide onrustig op zijn stoel heen en weer. „Ik heb je het al lang willen vertellen,” zeide hij toen plotseling. „Ik heb er lang mee geaarzeld, want ik wil niet gelooven aan die dingen... maar ik heb toch het gevoel of ik verplicht ben je te waarschuwen. Zie je dat kleine koperen kistje daar, dat op dat tafeltje staat? Als je leven je lief is, dan raad ik je aan, het nooit te openen.”

Mijn blik volgde de richting, die zijn hand aanwees. Op een tafeltje stond daar een klein koperen kistje, blijkbaar van Indisch maaksel, en zoo groot als ongeveer een flink juweelenkistje. Ik had het altijd beschouwd als een kistje, dat alleen voor pronk diende, en daar het bij oppervlakkige beschouwing niets bijzonders had, was er door mij nooit veel aandacht aan geschonken.

„Dat kistje!” herhaalde ik. „Is daar iets bijzonders mee?”

Hecht zweeg even, en bevochtigde zijn droge lippen met zijn tong. Blijkbaar vocht hij tegen zijn eigen ongelooft.

„Is het je nooit opgevallen,” vroeg hij toen, „dat je bij je komst in de gelegenheid was, dit huis met den geheelen inventaris spotgoedkoop over te nemen?”

„Maar... dat leek me toch zoo bijzonder niet,”

zeide ik. „Mijn voorganger was immers plotseling gestorven?”

„Juist!” zeide Hecht. „En weet je waaraan hij zoo plotseling gestorven is?”

„Daar heb ik niet zoo heel veel aandacht aan geschonken,” bekende ik. „Ik heb zooiets gehoord van een ongeluk...”

„Onzin,” zeide Hecht kortaf. „Hij heeft zich in de badkamer den hals afgesneden.”

Ik keek hem verschrikt aan. Er lag iets onzegbaar treffends in deze op korten toon gedane, verschrikkelijke mededeeling, in de stilte van den tropenavond om ons heen.

„Welke reden had hij daarvoor?” vroeg ik na eenige oogenblikken.

„Geen enkele,” antwoordde Hecht, even kortaf. „Hij was jong, flink en fortuinlijk, hij had een mooie toekomst, hij was verloofd met een meisje, waar hij dolveel van hield. Hij had kans binnenkort te worden overgeplaatst naar Bandoeng, dat vooruitzicht maakte hem zoo vroolijk als een kind, want dan zou zijn meisje uitkomen en zouden ze trouwen.”

„Maar waarom deed hij het dan?” vroeg ik.

Hecht trok even de schouders op, toen stond hij op en haalde het kistje.

„Zie je, wat hierop staat?” vroeg hij, terwijl hij weer ging zitten en mij het kistje overhandigde. „Neen, dat kun je toch niet lezen. Ik kan het ook niet, maar het is mij gezegd door iemand, die er verstand van had. Dat is een oude taal, die hier nu niet meer gesproken wordt.”

Ik nam het kistje aan, en bekeek het nauwkeurig. Ik zag thans dadelijk, dat het zonder twijfel zeer oud moest zijn. Het was geheel van koper en vrij zwaar, en het was bedekt met een soort van koperen haut-reliefs. Deze stelden een vrouw voor, blijkbaar de een of andere godin, voorzien van een aantal armen en met een soort van kroon op het hoofd. In een van haar handen hield zij een kort zwaard, en ik zag dat zij zich hiermede half het hoofd had afgesneden. Het was een bijzonder duidelijke en griezelige voorstelling, de diepe wond aan den hals, het duidelijk slap achteroverhangende hoofd en de vreemde, zoowel wreede als smartelijke uitdrukking van het gezicht. Het was iets om voortdurend naar te blijven kijken, het had iets, dat hypnotiseerde. Maar ik moest denken, dat in elk geval de maker van dit kistje een kunstenaar moest zijn geweest, en dat het iets was, dat voor een kenner van oud-Indische kunst zonder twijfel interessant moest zijn.

„Heeft dit kistje iets te maken met den dood van mijn voorganger?” vroeg ik aan Hecht. „Ik zie, dat hier werkelijk teekens staan, die letters schijnen te beteekenen, maar lezen kan ik ze natuurlijk niet.”

„Neen, dat begrijp ik,” antwoordde Hecht. „Maar mijn zegsman beweerde, dat ze beteekenen, dat ieder, die dit kistje opent, binnen twee dagen sterven zal.”

Ik keek hem zwijgend aan, half denkende, dat hij spotte. Maar ik zag, dat dit volstrekt niet het geval was, en nooit zal ik die eigenaardige tegenstelling vergeten, die uitdrukking van somberen ernst op het gezicht van Hecht, dat voor zulk een uitdrukking volstrekt niet gemaakt scheen.

„Meen je dat werkelijk?” vroeg ik na een korte pauze. „Alleen omdat mijn voorganger zich den hals afgesneden heeft? Dat kan toch allerlei oorzaken hebben, een ongeluk...”

„Een ongeluk!” herhaalde Hecht. „Dat zou je niet gezegd hebben, als je hem gezien had, zooals hij was toen wij hem vonden. Nooit heb ik iemand gezien, die zulk een uitdrukking van razernij in het gezicht had. En alles in de badkamer en de gang daarbij was ondersteboven geworpen, het leek alsof er een verschrikkelijke worsteling had plaatsgevonden, met iemand... of met iets.”

Ik zag, dat Hecht huiverde, zijn sterke schouders schokten.

„Maar dat kan toch iets anders geweest zijn,” herhaalde ik. „Een toeval...”

„Maar hij was immers de eerste niet!” riep Hecht. „Hij was reeds de derde! Zijn voorganger was het evenzoo gegaan, die was ook jong, gezond en zonder een enkele reden om te sterven, en hij stierf onder dezelfde omstandigheden, ik heb het zelf gezien. Hij had zich ook den hals afgesneden, en hij vertoonde dezelfde teekenen of hij vooraf een soort razernij had doorgemaakt of een wanhopige worsteling had gevoerd. En zijn voorganger ging het evenzoo. Allen op dezelfde wijze, allen een dag, nadat zij het kistje hadden geopend.”

„Maar waarom openden zij dat ongeluksding dan?” vroeg ik.

Hecht trok de schouders op. „Waarom? Uit eigenzinnigheid, uit ongelooft, waarom doet men zooiets anders! Zij wilden niet gelooven, dat het ding den dood veroorzaakt, zij wilden het noodlot tarten, en zij openden het. Van je voorganger heb ik het zelf bijgewoond. Het was ook op zulk een avond als nu, alleen waren er nog een paar anderen bij, die desnoods zouden kunnen getuigen. Het kistje kwam ter sprake en wat ervan verteld wordt; eer ik het wist had hij het in handen en het volgend oogenblik had hij het geopend. Zoo gaat het met zulke dingen. En den volgenden dag was hij dood.”

„Heb je het geopend gezien?” vroeg ik nieuwsgierig.

„Ik zag het open, al was het op een afstand,” antwoordde Hecht. „Maar het bevat niets, het is van binnen een ledig kistje, in de hoeken hier en daar met een beetje kopergroen. Er is niets bijzonders aan te zien.”

„Merkwaardig,” zeide ik, half in gedachten. Ik had het kistje in de hand, en werktuiglijk bewoog ik het deksel. Ik voelde, hoe het meegaf; eer ik het mijzelf bewust was, had ik het deksel geopend. Ik zag, hoe Hecht plotseling opsprong en het kistje uit mijn handen rukte. Hij zag vuurrood van schrik.

„Hoe kun je dat doen!” riep hij. „Terwijl ik je heb gewaarschuwd! Waarom dingen te tarten die wij niet begrijpen kunnen!”

Maar toen kon ik niet anders dan glimlachen. „Ik geloof niet aan zooiets, wat je ook zegt,” zeide ik, en ik meende wat ik zeide. „Er gebeuren zoo dikwijls ongeloofelijke dingen, die bij nader onderzoek een heel natuurlijke oorzaak hebben. Je zegt, dat mijn voorgangers in de badkamer zelfmoord begingen? Ik zou dan zeggen, dat de oorzaak in de badkamer zit. Slechte lucht of zooiets. Ik beloof je, dat ik morgen een onderzoek zal instellen.”

Hecht was wat gekalmeerd. Hij fronste de wenkbrauwen en deed langzaam het deksel op het kistje.

„Ik begrijp die eigenwijsheid van jullie nieuwelingen niet,” bromde hij. „Het is toch veel veiliger het noodlot niet uit te dagen.”

Hij zette het kistje weer neer op het tafeltje, waarop het eerst gestaan had, en daar het al laat begon te worden, ging hij weldra heen.

Door allerlei omstandigheden dacht ik dien avond niet veel meer aan het kistje. Evenmin had ik ook maar een oogenblik een angstig gevoel, omdat ik het geopend had.

„Hecht heeft het eigenlijk veel langer in handen gehad dan ik,” dacht ik even. „Als er iets gebeurt, dan zou ik zeggen, dat hij veel meer gevaar loopt dan ik.”

Den volgenden dag was ik de heele zaak al vergeten. Ik sprak Hecht in den loop van den dag nog een paar maal. Hij was vroolijk en opgewekt. Wij maakten nog een afspraak voor dien avond, maar tegen zeven uur kreeg ik een bericht, dat hij geen gelegenheid had, omdat er nog een berg werk op hem lag te wachten. Maar den volgenden dag zou hij gaarne komen.

Het was een tegenvaller voor mij, want ik had

stellig op het gezelschap van Hecht gerekend, en had dus geen andere plannen gemaakt. Er bleef mij dus niets anders over dan een wandeling te gaan maken, en na mijn thuiskomst nog wat te gaan lezen en vroeg naar bed te gaan, hetgeen ik ook deed.

Den volgenden morgen, toen ik naar kantoor ging, trof het mij al dadelijk, dat er iets ongewoons aan den gang was. De andere employé's stonden in groepjes bijeen, zonder, zooals gewoonlijk, aan hun lessenaars te zitten, en een hunner kwam dadelijk naar mij toe, toen ik binnentrad.

„Heb je het al gehoord?” vroeg hij.

„Gehoord? Wat dan?” vroeg ik.

„Dat Hecht zich vanmorgen vroeg de keel heeft afgesneden.”

Ik geloof, dat ik minstens eenige minuten bewegingloos gestaan heb, en den zegsman aanstaarde. Hij scheen er van te schrikken.

„Het is vreeselijk,” zeide hij, „maar je moet jezelf er niet zoo ontzettend overstuur door maken. Wij denken, dat het een geval van verstandsverbijstering is geweest, iets anders schijnt ons niet mogelijk.”

Ik geloof, dat ik iets zeide van erheen te zullen gaan, maar ik weet het niet zeker. In elk geval keerde ik mij om, en ik rende meer dan ik liep naar het huis van Hecht.

Het was een verschrikkelijke aanblik, die mij daar wachtte. Er waren een dokter en verschillende andere mensen, maar er was niets meer aan te doen. Hecht lag nog in de badkamer, waar men hem gevonden had, de vloer was overstroomd van bloed. Ik zag, hoe zijn gezicht afschuwelijk verwrongen was, als in razernij en hoe alles in de badkamer overhoop lag, alsof er een worsteling had plaatsgevonden.

Ik herinnerde mij wat Hecht eenige dagen geleden verteld had van de wijze, waarop men de andere slachtoffers van het koperen kistje had gevonden, alsof zij een worsteling op leven en dood hadden gevoerd, met iemand of met iets....

Ik gevoelde, dat er niet veel aan ontbrak of ik zou bewusteloos neervallen. Een onzegbaar gevoel van afschuw en van vrees ontnam mij alle geestkracht.

Ik begaf mij naar huis. Daar stond het koperen kistje. Uiterlijk zag het er uit als een antiek, een beetje beschadigd, maar overigens onbeduidend voorwerp, waarvan niemand zou veronderstellen, dat het in staat was een dergelijken onzaligen invloed uit te oefenen. Ik zou ook nimmer zonder meer aan zooiets geloofd hebben. Maar in de gegeven omstandigheden, wat moest ik doen?

Toen kwam er plotseling een gedachte in mij op. Ik sloeg geen acht op het gevaar, dat er mogelijk, of liever waarschijnlijk voor mij aan verbonden zou zijn. Tot elken prijs wilde ik het geheim van het kistje onderzoeken.

Ik bedekte mijn gezicht met een stevigen linnen doek, waarin ik twee gaten had geknipt. Daarna zette ik een bril op, dien ik weliswaar zelden noodig heb, doch waardoor ik niettemin goed zien kan. Ik zorgde er voor, dat elk gedeelte van mijn huid goed bedekt was, en trok oude handschoenen aan. Daarna nam ik een kloek besluit en opende het kistje.

Ik bekeek den inhoud lang en nauwkeurig. Het was leeg, dat had ik eenige dagen tevoren al gezien als men tenminste wat kopergroen hier en daar uitzondert, en behalve een zwakken, kruidachtigen geur had het niets bijzonders. Maar het scheen mij toe, dat er zich in de hoeken toch eenig poeder bevond, dat geen kopergroen was, het had wel een groene kleur, doch veel lichter en het leek wat korrelig.

Toen ik gereed was met mijn onderzoek, sloot ik het kistje, en daarna verwijderde ik uiterst voorzichtig den doek, waarmede ik mijn gezicht had bedekt, den bril en de handschoenen. Ik maakte van alles een pakje, dat ik verbrandde.

Daarna wachtte ik, eenige dagen, een week. Er gebeurde niets, geen enkel bijzonder verschijnsel deed zich bij mij voor, ik bleef volkomen normaal gezond.

„Dus,” zeide ik tot mijzelf, nadat meer dan een week verlopen was, „het bewijs is geleverd, dat er in dit kistje iets was, dat, wanneer men het inademt of op de huid krijgt, een verderfelijken invloed uitoefent. Er blijft thans nog over te onderzoeken van welken aard deze stof is. Hoogstwaarschijnlijk heeft het bleekgroene poeder ermede te maken.”

Ik pakte het kistje zorgvuldig in, en zond het aan een kennis van mij in Bandoeng, een scheikundige, wien ik tevens een uitgebreid relaas gaf van alle omstandigheden. Na een week kreeg ik reeds antwoord.

„Ik heb het kistje onderzocht,” schreef hij. „Het beetje poeder, dat er zich in bevond, is van den gedroogden en fijngestampten wortel van een plant, een soort tabak; met den wetenschappelijken naam zal ik je niet vermoeden. De plant is een zelden voorkomende variëteit, het was mij niet bekend, dat zij ook op Java gevonden wordt, en waarschijnlijk wordt zij dit ook niet, maar is het poeder reeds in zijn tegenwoordigen staat van elders geïmporteerd. In elk geval, wanneer men

dit poeder inademt, zij het ook in zeer minieme hoeveelheid, dan heeft dit een fatalen invloed. Het schijnt vooral op de hersens te werken, en veroorzaakt een woedende razernij. Indien men goede voorzorgsmaatregelen met den patiënt neemt, is deze razernij weer te genezen, zoodra het poeder uitgewerkt heeft, maar blijkbaar was dit de bedoeling niet, toen men het poeder in het kistje strooide.

Mijn theorie is, dat dit poeder waarschijnlijk al eeuwen geleden in dit kistje gedaan is, welk kistje waarschijnlijk de een of andere kostbare reliquie bevatte. Wanneer het nu geopend werd door een onbevoegde, dan konden de priesters overtuigd zijn dat deze niet ongestraft zou blijven. Het meest waarschijnlijke is wel in de thans voorgekomen gevallen, dat de slachtoffers in hun waanzin het beeld voor zich hadden van de godin, die zichzelf den hals afsnijdt, en dat zij er op die wijze toe gebracht werden, hetzelfde te doen.

In elk geval kun je er zeker van zijn, dat het kistje thans onschadelijk is, want het is vakkundig gereinigd. Ik raad je dus aan, het te behouden, want het is bovendien een zeer merkwaardige antiquiteit.”

Ik heb den raad van mijn vriend gevolgd. Het kistje is nog altijd in mijn bezit, en soms vertel ik de geschiedenis ervan.

Bezoek aan den Boedha-tempel.

De Erfgenaam

DIE ZICH SCHUIJL HIELD

DOOR CHARLES GARVICE

Esther werd vuurrood van schrik. Opeens herinnerde zij zich, dat haar bijl ergens mee in aanraking was gekomen, toen ze haar achter zich zwaaide; zij had gemeend, dat ze toen een tak raakte; had ze hem gewond? Ze zei niets en Nettie babbelde door:

„En eens heb ik 'n zakdoek gezien — die zat in z'n vestjeszak — 'n klein zakdoekje en heelemaal vol bloed — en hij heeft tegen niemand gezegd, dat hij weér gebloed had.”

Esther werd nog rooder. Zij herinnerde zich, dat ze haar bebloed zakdoekje had weggeworpen. Was het mogelijk, dat Jack Gordon terug gegaan was, om het op te rapen en dat hij het bij zich droeg? Gedurende een oogenblik gaf die gedachte haar een vreemde blijdschap; toen herinnerde zij zich het verschil tusschen hen beiden — tusschen den meesterknecht van haar boerderij, die niet veel meer dan 'n landlooper was geweest en haar zelve, de meesters van Vancourt. Zij trachtte zich trotsch te voelen en verontwaardigd over zijn gedrag; maar er bleef een warm voelen in haar hart, dat haar verbaasde en verontrustte.

„Hij is ook vriendelijk,” zei Nettie, „hij draagt me altijd en zoo fijn doet hij dat! En hij praat zoo lief tegen me, net als moeder tegen de kleine kuikentjes praat. En wat was 't andere ook weer? Goed, hè? Nou, toen Georgie pijn aan z'n hand had — Georgie is de knecht van vader — toen heeft Jack al z'n werk voor hem gedaan. En Jack liegt ook nooit. Hij zei tegen vader, dat de — de dingen van de boerderij ouderwetsch waren en dat ze niet deugden en toen zei hij zóó: als hij vader was, zei hij, zou hij miss Vancourt — dat ben jij — vragen om nieuwe dingen te koopen. En toen zei vader, dat Sir Richard nooit nieuwe dingen wilde hebben en dat hij — dat was vader — dan maar altijd zei, dat ze best waren. En toen zei Jack zóó: als hij voor de boerderij moest zorgen, dan zou hij 't verdraaien om leugens te vertellen, zei hij.”

„Verdraaien moet je niet zeggen, Netteke,” zei Esther.

„Is dat 'n leelijk woord?” vroeg Nettie met groote oogen. „Vast niet, want ik heb heel goed gehoord, dat Jack 't zei. En Jack is heusch 'n gentleman, hè miss Vancourt.”

„Ja zeker,” zei Esther op zachten toon.

Op dit oogenblik kwam miss Worcester uit den Westervleugel.

„M'n lieve Esther, heb je paard gereden?” vroeg ze. „En wie rijdt daar door 't park? Dat paard lijkt vreeselijk wild en 't zou me niet verbazen, als er 'n ongeluk gebeurde! Wie is dat kleine meisje?”

„Nettie Martin,” antwoordde Esther. Zij stond op en liep de richting in, waar miss Worcester vandaan gekomen was en daar zag ze Jack, die er geen vermoeden van had, dat zij hem bespiedde, op den bruine. Zij leunde tegen de balustrade en keek toe. Niet denkende, dat iemand hem gadesloeg, liet Jack den bruine telkens en telkens weer over 't hek springen en Esther keek bewonderend naar het fraaie spel. Paard en ruiter schenen één geheel te vormen en de man was een beeld van schoonheid, zooals hij daar op het vurige paard zat. De onschuldige woorden van het kind kwamen weer bij haar op. Volgens haar eigen formule was die man een gentleman. Maar hij was enkel de meesterknecht van haar boerderij, en hij had het recht niet, te verbergen, dat zij hem met de bijl had verwond; hij had niet het recht haar bebloed zakdoekje bij zich te dragen. Ze riep al haar trots te hulp. Die man moest op z'n plaats gezet worden. Ze ging terug naar miss Worcester en Nettie, die al vriendschap hadden gesloten met elkaar; want miss Worcester had, ondanks al haar waardigheid en het bewustzijn van haar hooge positie, het aardige, kleine kind niet kunnen weerstaan.

„Het is mr. Gordon!” zei Esther.

„Lieve hemel,” zei miss Worcester, afkeurend,

„ik dacht, dat 't 'n heer was — iemand, die 'n visite kwam brengen.”

Zij zaten met het kind tusschen haar in, toen Jack terugkwam, kalm en koel, alsof hij alleen maar even in de stallen was geweest. Hij nam zijn hoed af.

„Ik kwam Nettie halen, miss Vancourt,” zei hij.

Esther knikte koeltjes en schikte Nettie's doek om haar schoudertjes en Jack tilde haar in zijn armen. Toen werd haar aandacht op eens getrokken door de schilderijen in de hall, die ze door de open deur kon zien.

„Wat 'n mooie schilderijen!” riep ze. „Mag ik eventjes kijken?”

„Nu niet — 'n ander keertje,” zei Jack. „Ik moet nu terug; het is toch al laat.”

Zijn toon verbaasde miss Worcester en prikkelde Esther's trots.

„Ja, Nettie, je mag gerust kijken, hoor!” zei ze. „Wil u haar even naar de hall brengen, mr. Gordon?”

Met een nauw merkbaar schouderophalen volgde Jack de dames in de hall en Nettie keek om zich heen met een mengeling van eerbied en kinderlijke verrukking.

„Wat mooi is 't hier!” zei ze. „Wat 'n heeleboel schilderijen! O, kijk, wat 'n grappige man, heelemaal van ijzer!” wees ze op 'n harnas. „En wat 'n boel boeken! En wat is dat voor 'n ding met al die staven?”

„Dat is 'n orgel, Nettie,” zei Esther.

„Kom, dan zal ik je eens leuke kleine mannetjes laten kijken.”

Zij opende een kast en haalde er uit hout gesneden Indische beeldjes uit, maar Nettie vond de schilderijen toch mooier en ze beval Jack, er haar dichterbij te brengen.

„Wie is die groote man met datzwaard?” vroeg ze.

Esther zei juist iets tegen een der bedienden en Jack raadpleegde zijn geheugen, om haar te kunnen antwoorden.

„Dat is Randolph Vancourt,” zei hij.

„Met dat zwaard heeft hij voor den koning gevochten en hij is daarbij gestorven. Die mooie dame, die daar naast hem hangt, was zijn vrouw. Ik geloof, dat ze Isabel heette. Toen haar man in den oorlog was, bleef zij hier op Vancourt Towers en zij deed ook haar best. De gracht was toen vol water en zij sloot de poorten en hield de menschen, die tegen den koning vochten, buiten. Zij droeg toen dien helmendatschild,

Een folterwerktuig op een vrouwenhoofd? Dat niet. Het zijn slechts voorbereidingen voor de blijvende haargolf.

die daar hangen. Die meneer met die pruik op — ik weet niet meer hoe die heette — maar die vocht ook voor den koning — met z'n mond. Ze noemden hem den Welsprekenden Vancourt; dat wil zeggen, dat hij iedereen overhoop kon kletsen. En die kleine jongen met die lange jas, was z'n zoon. Die was ook knap; hij heeft 'n hoop boeken geschreven; ze staan hier allemaal in de bibliotheek, maar geen mensch leest ze meer.”

„Hè, Jack, jij weet ook alles,” zei Nettie bewonderend.

Jack zweeg opeens en hij keek even angstig over z'n schouder. Esther stond nieuwsgierig en verbaasd naar hem te kijken, maar hij wist zich aanstonds weer te redden.

„O, als je groot bent, kan je dat ook allemaal lezen. Het staat in den „Gids voor Vancourt Towers”, prijs dertig cents.”

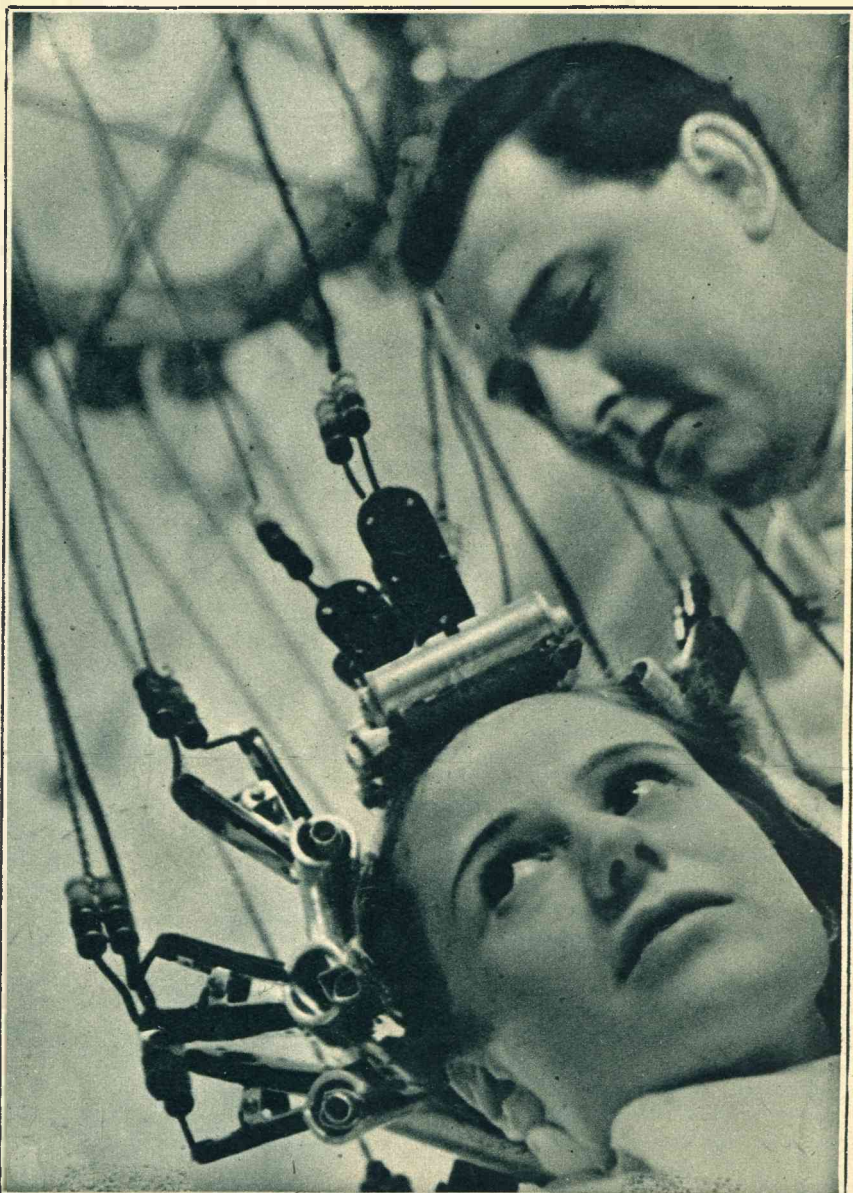
„U schijnt hem goed bestudeerd te hebben, mr. Gordon,” zei Esther.

„Hij is heel interessant,” zei Jack, zonder te blozen, al had hij er nooit een blik in geslagen.

„Boven zijn nog veel meer schilderijen,” zei Esther. „Je moet ze maar eens allemaal komen kijken, Nettie. Ik zal je eens gauw komen halen met 't poniewagentje. Wil je nog 'n stukje cake mee naar huis nemen?”

Nettie hield haar handje op, maar het bleek, dat ze niet tegelijk de cake kon vasthouden en haar doek dicht.

„Ik zal het in m'n zak steken,” zei Jack, en hij

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105 a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

MOOSTWOUD

FRANEKER ZIEKENWAGENS EN INVALIDENRIJWIELEN

Vermoeide Voeten

Ge kunt U niet frisch en monter voelen als Uw voeten vermoeid zijn. Gebruik Gedé Voetbadzout als U gedanst of gewandeld, gevoetbald of getennist of lang gestaan hebt. De voeten blijven dan in goede conditie en U voorkomt hinderlijke voetgebreken. Bespoedigt bovendien de werking van Gedézalf en Gedépleister tegen likdoorns en eelt. 29

GEDE UKDOORNZALF UKDOORNPLEISTER VOETBADZOUT
DE COMPLETE VOETVERZORGING
BIJ APOTHEKERS EN ALLE DROGISTEN **45**

Geen geval zoo erg als het mijne

zegt een oude reumatiek-lijder.

Nu 77 en flinker dan 20 jaar geleden!

„Zes jaar lang heb ik er over gedacht om dezen brief te schrijven. Het mag vreemd lijken, maar ik heb deze zes jaar steeds in de krant gekeken, of er ook één geval genoemd werd, dat zoo erg was als het mijne, maar ik heb er één gezien! Ik had altijd last van zware hoofdpijn en leed aan reumatiek, zoo erg als 't maar kon. Ik kon niet loopen zonder twee stokken; ik kon niet om de tafel loopen, zonder me daaraan vast te houden. Toen was ik nog geen vijftig. Nu zal ik bij leven en welzijn in Maart 77 worden. Ik heb meer dan 22 jaar lang Kruschen Salts gebruikt en geniet een uitstekende gezondheid, beter dan toen ik nog vijftig was. Ik heb geen spoor van reumatiek, heb het al sedert jaren niet meer. Als dus iemand Kruschen Salts kan waardeeren ben ik het wel. Ik voel me niets ouder dan toen ik 50 was en ik kan zonder eenige moeite 6 K.M. per uur loopen.“

F. L.

Geen middel kan reumatiek blijvend genezen, tenzij het drie afzonderlijke functies verricht. Deze zijn: 1. oplossen der naaldscherpe urinezuur-kristallen, die de pijn veroorzaken; 2. afscheiden van deze kristallen uit het lichaam; 3. voorkomen dat het urinezuur zich weer kan ophopen. Een enkelvoudig zout heeft maar een enkelvoudige

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Keizersgracht 124, Amsterdam - C.

Hollandsche verpakking waarborgt echtheid

En na het wasschen - Haarglans!

Want Haarglans geeft het haar direct de veerkracht en daardoor den natuurlijken mooien glans, waarvan U zoo houdt! Wascht het haar daarom regelmatig elke week eenmaal met Zwartkop Shampoo. Dan spoelt U het telkens na met Haarglans, dat aan elk pakje gratis is toegevoegd.

Zwartkop is de eenige Shampoo met Haarglans — een voordeel, voor U onontbeerlijk!

Intusschen, wanneer Uw haar te vet geworden is, wanneer U haast hebt en toch goed gekapt en verzorgd verschijnen wilt, gebruikt dan Droogshampoo in de bekende acht-hoekige doos. Dan is Uw haar in 3 minuten ontvet, glanzend en zit prachtig!

ZWARTKOP SHAMPOON DE SHAMPOON MET HAARGLANS

VOOR NEDERLAND EN KOLONIEN: C. F. VAN DIJL & ZON, DORDRECHT

Een heerlijke Oprissching

Chaufteeren eischt Uw volle aandacht op een langen autotocht.

Pas echter op met bedwelmende en verdoovende middelen tegen vermoeidheid!

Eau de Cologne met den naam Boldoot op het etiket verkwikt, verfrischt en geeft nieuwe kracht. Menschen met Boldoot in hun wagen rijden veilig.

Monopole Flacon	Imperiale	Veritable
Heele Kroplacon	fl. 3.20	fl. 1.85
Halve Kroplacon	• 2.30	• 1.25
	• 1.30	• 0.75

Op iederen Tocht
Eau de Cologne
Boldoot

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Keizersgracht 124, Amsterdam - C.

Hollandsche verpakking waarborgt echtheid

PHOSFERINE
HOUDT U ALTIJD FIT

Dr. H. NANNING's KINADRUPPELS

Het aangewezen middel bij:
**BLOEDARMOEDE - BLEEKZUCHT
MALARIA - GEBREK AAN
EETLUST enz.**

Men lette op den naam „Dr. H. Nanning“ buiten op de roode doos en op de flacon - Prijs f 1.30.

Wilt U vermageren?...

Op welk gedeelte van het lichaam U ook wenscht, zonder gymnastiek, zonder diët, zonder geneesmiddelen in te nemen, zonder baden. Uitsluitend uitwendig gebruik. Het resultaat is na den zesden dag zichtbaar. Schrijft aan Mevr. COLENBRANDER, OVERTOOM 445 b, AMSTERDAM, die U gaarne GRATIS, zonder eenige verplichting, onder strikte geheimhouding, alle noodige aanwijzingen en prima referenties zal zenden.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

ADVERTEERT IN DIT BLAD

Generaal Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36 - Amsterdam - Telef. 26496

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORE

Onze Magazijnen te Amsterdam Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

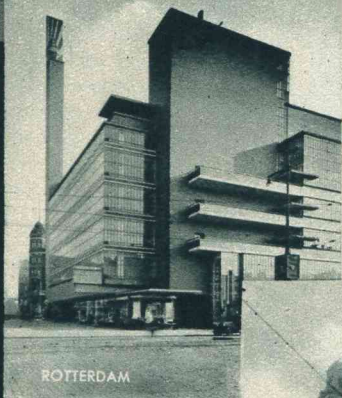
Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

DEN HAAG

ROTTERDAM

AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

Een oogenblik verzuim

IS DOOR GEEN
EEUWIGHEID ONGEDAAN TE MAKEN
HOUDT U ZICH IN BESLISSENDE UREN
FRISCH EN WAKKER MET 1-2 TABLETTEN

PRIS PER DOOS 80 CTS
IN APOTHEKEN EN DROGISTERIEN

KOLA DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster b/h Verkoopbureau v. Nederland van
DALLKOLAT — POSTBUS 679 — AMSTERDAM
Let op den naam KOLA DALLMANN, namaak bestaat.

Adverteeren
doet verkoopen!

"Uitlokkend en
alleen de Velouté
de Dixor verleent
aan de huid de
zachtheid der
creme en het
finweelzachte
van poeder."

OLGA
TSCHECHOWA

la VELOUTÉ de DIXOR
PARIS
VERVANGT
CRÈME
EN POEDER

Dit wonderlijk preparaat verleent aan gelaat, hals, armen en handen een voortreffelijke zachtheid en het bewaart daarbij de natuurlijke kleur. Het bevat geen enkel schadelijk bestanddeel, doch onderhoudt de huid en doet de schoone en jeugdige teint behouden.

Verkrijgbaar vanaf 30 cts. in alle goede parfumerie- en kappers-zaken in 4 tinten: Blanche, Naturelle, Ivoire en Ocre.

GRATIS Om een monster te ontvangen van de 3 voornaamste kleuren, is het voldoende naam en adres in te zenden, alsmede f 0.25 aan postzegels aan den Imp. voor Nederland: N. E. v. d. LAKEN, Leidschekade 98 A, Amsterdam-C., Telef. 36372

GROSSMITH'S
Old Cottage
VERHEULE & CO
Lavender Zeep en Lav. Water

Schoonheid
en charme

zijn synoniem met een lenig gezond lichaam, een frissche gelaatskleur en soepele huid. In Old Cottage complete toiletserie vindt U onschatbare middelen om Uw lichaam goed te verzorgen. Het deccnte parfum zal personen van distinctie aantrekken en U tot het middelpunt maken in elk gezelschap. Alle goede zaken verkoopen Old Cottage Lavendel:
Toiletzeep Water
Badcrisallen Poeder
Badzeep Talcum
Brillantine Creams
Reuksachets Etc. etc.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAT 9, AMSTERDAM-C

RECLAME is het hart van den handel

Scherpe
concurrentie

Gladweg scheermesjes concurreren „scherp” — ook in prijs. Ze zijn met de uiterste zorg van eerste klas Zweedsch staal geslepen en kosten slechts 10 cts. per stuk, 10 stuks 90 cts. Let ook voor andere scheerartikelen op den naam

Gladweg

Shaving Sticks 65 cts. Refills 40 cts.
Tabletten scheerzeep 15 en 25 cts.
Scheercreme in potten 90 cts. Scheer-
creme in tuben 65 cts. Aluin 20, 30,
45 en 50 cts. - Scheerkwasten 45, 65,
95 en 125 cts. - Scheerapparaten 1.25,
1.90 en 2.25 - Vinaigre de Toilette 1.75

IMPORTEURS: F. L. VOLLEMANS & ZONEN - ROTTERDAM-UTRECHT

VRAAGT UW LEVERANCIER HET „GLADWEGLIED”
Tekst en muziek van Ferry, gezongen door Lou Bandy. Gratis verkrijg-
baar bij aankoop van 1 pakje (10 stuks) Gladwegscheermesjes à 90 cts.

ABONNEERT U OP „DE STAD AMSTERDAM”

deed het, alsof dit de meest natuurlijke zaak van de wereld was. „Bedank miss Vancourt nu voor haar groote vriendelijkheid, Nettie.”

„Dank u wel, miss Vancourt voor de groote vriendelijkheid,” zei het kind volzaam.

Esther kwam dicht bij, om haar te kussen en de zachte lokken van haar raakten daarbij even Jack's wangen aan.

Een ondeelbaar oogenblik vloeide hem het bloed naar de wangen; maar hij keek strak voor zich uit en zijn stem was heel kalm, toen hij zei: „Goeden morgen, dames.” Toen ging hij.

„Een eigenaardige jonge man,” merkte miss Worcester op. „'n Beetje te bruusk en te zelfbewust naar m'n zin. Het lijkt wel of hij zijn — zijn positie niet begrijpt. Maar ja, er moet toch wel iets goeds in hem zitten, anders was dat aardige kleine kind niet zoo dol op hem.”

„Dat bewijst niets, tante. Honden en kinderen houden soms van heele slechte menschen. Neem bijvoorbeeld dien hond van Bill Sikes!”

„O, ik vind toch niet, dat mr. Gordon op Bill Sikes lijkt,” zei miss Worcester, die alles altijd letterlijk opvatte. „Waar is mr. Selby Layton? Er is al gebeld.”

Mr. Selby Layton was zich op dat oogenblik aan 't verkleeden in zijn kamer; maar hij deed dit als geheel afwezig en nu en dan keek hij misnoegd en met saamgetrokken wenkbrauwen naar den verkreukten brief, dien Palmer hem op het terras had gebracht en die nu open op de toilettafel lag. Het was slechts een korte brief, en hij luidde als volgt:

„Mijnheer,

Er zijn vandaag geen brieven, maar gisteravond kwam er een heer — als ik hem zoo mag noemen — die naar u vroeg. Hij was boos, toen hij hoorde, dat u niet in Londen was en hij vroeg uw adres, maar ik heb het hem niet gegeven, omdat hij dronken was, in elk geval aangeschoten en omdat hij er niet uitzag als een heer. Hij vloekte me vreeselijk uit. Zijn naam wilde hij niet zeggen, maar hij zei, dat ik u schrijven moest en dat hij over 'n paar dagen terug kwam. Het was een groote man, heel donker en met een onbeschaamd air. Hij vroeg me om iets te drinken, maar ik zei, dat alles weggesloten was.

Uw dienstwillige dienaar
William Levett.”

Toen zijn oogen op het briefje rustten, dat van zijn kamer in Claremont Street kwam en door zijn kamerbediende geschreven was, kwam er een leelijke uitdrukking op het gezicht van Selby Layton, en toen hij klaar was met zijn toilet, scheurde hij den brief met een vloek in kleine stukjes.

Zijn glimlach was even lief als anders, toen hij beneden kwam bij de dames, doch tevens eenigszins droevig.

„Het spijt me zeer, maar ik zal morgen moeten vertrekken,” zei hij. „Ik ben hier echter al 'n heel poosje geweest en u zult wel blij wezen, dat u me kwijt raakt.”

Esther vond het niet zoo heel erg, dat hij heenging, maar ze drukte toch heel aardig haar spijt uit.

„Wat zullen we het vreeselijk saai hebben als u weg bent!” zei ze. „We zullen de muziek erg missen. Ik hoop, dat u niet weg moet om een onaangename reden?”

„O, neen,” zei mr. Selby Layton. „Het is niets van betekenis, maar ik moet er toch zelf bij wezen. En het troost me eenigszins over mijn vertrek van hier, dat ik dan dadelijk beginnen kan met het werkje, dat u me hebt willen opdragen.”

Hij zei het laatste op zachten toon, zoodat enkel Esther hem kon verstaan; zij glimlachte hem dankbaar toe.

Mr. Selby Layton wist zich, gedurende de laatste uren van zijn verblijf op *Vancourt Towers*, buitengewoon aangenaam te maken bij de dames. Hij babbelde met miss Worcester over haar meest geliefde onderwerpen, en als hij even met Esther alleen was, besprak hij met haar het geheime plan, om de familie Vancourt te helpen, alsof dit hem evenzeer ter harte ging als haar. Hij was den geheelen avond in Esther's nabijheid en hij zong zijn mooiste liederen met een stem, smeltend van teederheid. Nu en dan keek hij naar haar met een veelbetekenende uitdrukking in zijn blauwe oogen, die vol liefde en toewijding waren. Maar

Onder narcose? Een middeleeuwsche jonkvrouw met den strijdershelm? Neen — maar een ander stadium in het „permanent wave”-proces.

toevallig ving Esther geen van die blikken op; en terwijl ze luisterde naar de stem, waarmee Selby Layton een fortuin zou hebben kunnen verdienen, dacht ze — aan Mr. Gordon. Zij zag hem weer voor zich, zooals hij op haar af was komen rijden om haar te bewaren voor een ongeluk; ze dacht aan zijn zachtheid voor het kind, dat zoo veel van hem hield, aan zijn zelfbewustzijn — en vooral aan het vreemde feit, door Nettie in haar onschuld verklapt, dat hij haar bebloede zakdoekje bij zich droeg. Waarom deed hij dat? Het kwam niet te pas. Hij had 't recht niet, haar zakdoek te houden. Zou ze er hem om vragen? Neen, dat zou ze zeker niet doen — en eigenlijk kwam het er ook niet op aan. Martin zou wel gauw beter zijn en dan zou die vreemde mr. Gordon weer verdwijnen. Zij zuchtte en mompelde:

„Dank u zeer! Prachtig!” toen mr. Selby Layton zijn laatste lied gezongen had en miss Worcester haar breiwerk oprolde ten teken, dat het bedtijd was. Zij liet Esther en Selby Layton even alleen en hij kwam dicht naast het meisje staan, keek peinzend op haar neer en zuchtte.

Het was nog te vroeg voor hem om te spreken. Er was iets in Esther, dat hem aanmaande tot voorzichtigheid, maar er stond zóó veel op het spel, dat hij toch vast een klein aanloopje wilde nemen.

„Ik kan u niet zeggen, hoe gelukkig ik me hier heb gevoeld, miss Vancourt,” zei hij op zachten toon, „en hoeveel verdriet het me doet, weer te moeten heengaan. Dit is de gelukkigste tijd van mijn leven geweest — en als ik weer alleen ben in mijn eenzame kamers, zal ik steeds moeten terug denken aan de heerlijke uren, die ik hier heb doorgebracht.”

„Het is zeer vriendelijk van u, dat te zeggen,” zei Esther. „We zullen u werkelijk missen en ik ben blij, dat u het hier niet te saai hebt gevonden. We hopen, dat u nog eens terug zult komen.”

„Misschien heb ik u over een poosje wel een en ander te vertellen van de familie,” zei hij. „Mag ik rapport komen uitbrengen?”

Hij nam de hand, die zij hem toestak, en wilde ze naar de lippen brengen; maar nog nooit hadden de lippen van een man Esther aangeraakt en met een lichten blos trok ze haar hand terug. De glimlach van mr. Selby Layton bleef even lief, tot hij op zijn kamer was; toen verdween hij en zijn mond kreeg een leelijke uitdrukking.

„Trotsch als een pauw en zoo koud als ijs!” mompelde hij. „Maar ik zal het haar nog wel eens betaald zetten!”

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Vancourt Towers leek werkelijk saai, toen mr. Selby Layton weg was. Miss Worcester klaagde openlijk over zijn heengaan en Esther miste zijn prachtige stem 's avonds. Zij maakte eenige bezoeken bij haar burea en ontving visites terug, maar ze kende hen niet voldoende om vriendschappelijk met hen om te gaan. Gedurende een paar dagen kwam ze niet in de omgeving van de boerderij, maar dat verhinderde haar niet aan mr. Gordon te denken, en hoe meer ze aan hem dacht, hoe ontevredener ze op zichzelf was. Op den derden dag ontmoette ze hem toevallig, toen ze dicht bij de grens van het park liep. Hij zat te paard, maar het dier stond nu stil en zijn berijder keek, tamelijk somber, naar het groote stuk weiland vóór hem.

Esther was vlak bij hem, toen hij haar zag en hij nam z'n pet af, alsof hij verwachtte, dat ze door zou lopen. Esther was dit ook van plan geweest, maar ze bleef, half tegen haar wil, stil staan.

„Goeden morgen, mr. Gordon,” zei ze. „U ziet er uit als Napoleon, het slagveld beschouwend. Is er iets? Groeit 't gras niet naar uw zin?”

„Het gras is best,” zei hij, „en de oogst zal heel goed wezen, maar ik vraag me af, hoe we hem binnen moeten krijgen.”

„Hoe gebeurt dat gewoonlijk?” vroeg ze, hulpeloos om zich heen kijkend.

„O, dat probeeren ze op deze manier: ze laten het door 'n half dozijn oude mannetjes maaïen en naar binnen dragen; en terwijl die aan 't knoeien zijn, begint 't te regenen en de heele oogst is naar de maan. Er moest 'n maaï-machine wezen en 'n machine, om 't hooi te keeren en die zijn er geen van beide.”

„Waarom niet?” vroeg Esther.

„Omdat u ze niet hebt,” zei hij op zijn bruuske manier. „Verleden jaar is de helft van den oogst bedorven,” vertelde Martin me, „doordat er geen machines waren. Daar ginds in Aus — in andere landen hebben ze de nieuwste machines en dan komt alles goed terecht.”

„Waarom hebben wij die dan niet?” vroeg Esther.

Jack haalde de schouders op en kwam van z'n paard. Het paste niet, dat hij daar zat, terwijl miss Vancourt stond. Esther merkte zijn bedoeling. Ja, al was hij dan ook geen *gentleman*, hij gedroeg zich toch als zoodanig.

„Omdat Sir Richard er niet genoeg belang in stelde. Ik heb dat al eens eer gezegd. Alles is verwaarloosd — de jacht, de boerderij, alles. En het behoefde niet veel te kosten. Geef me twee honderd, drie honderd pond en ik zou de machines koopen en die zouden er in het eerstkomende seizoen al haast zijn uitgehaald.”

Esther's oogen straalden, toen ze hem aankeek. „Neem dan drie honderd pond en ga de machines koopen, mr. Gordon,” zei ze.

Jack vatte dadelijk vuur. „Best!” zei hij, z'n hand ophoudend. „Geef me het geld maar.”

Esther lachte.

„Ik heb hier geen drie honderd pond bij me, mr. Gordon; maar als u met me meegaat naar huis, zal ik u 'n cheque geven.”

(Wordt voortgezet).

VROUWENLEVEN

De eerste Herfsttoiletten.

Vroeger was er een zomermode en een wintermode. Tegenwoordig schijnt de mode nooit stil te staan. Nauwelijks raken we gewend aan nieuwe ontwerpen voor den zomer, en reeds komen er wéér nieuwere; nauwelijks hebben we gelegenheid gehad die te bewonderen of misschien om ze te dragen, of we worden er door de modekoningen aan herinnerd, dat de zomer ten einde spoedt, dat er killere dagen in aantocht zijn en we ons daarvoor te wapenen hebben. En met belangstelling bekijken we de nieuwe modellen, volkomen bereid ons intijds te wapenen.

Is het niet een alleraardigst, eenvoudig en praktisch model voor komende kille dagen, dat het modehuis Zimmermann ons hier aanbiedt? De beige met bruin wollen stof is voor den rok in wijde plooiën gelegd, welke door een opgestikten zak worden vastgehouden. De kraag is van wit organdi en drie witte knopen sluiten het voorpand.

Het bijbehorende kleine hoedje heeft een coquet garnituurtje van veeren.

De hierbij afgebeelde praktische herfstmantel werd door „London Trades” vervaardigd in gemêleerde wollen stof, beige, blauw en bruin. De knopen, die mede ter versiering dienen, zijn wit met bruin.

Deze mantel is eenigszins getailleerd.

Bruin viltten hoedje met een ganzepen als garnering.

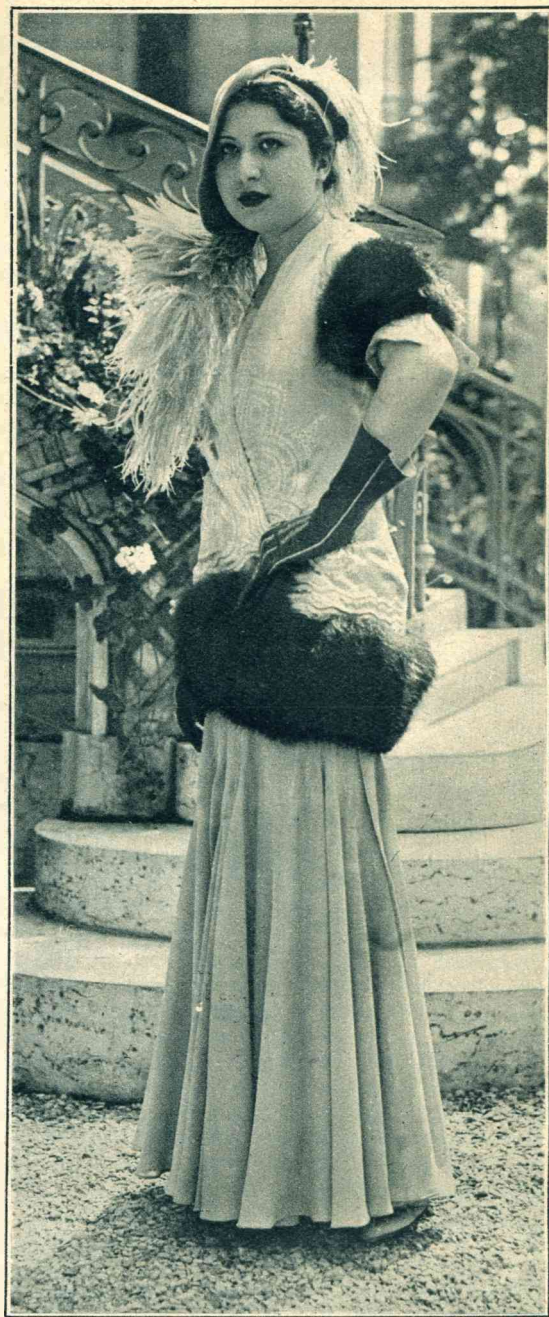
De veerenmode.

Zooals de moderne japonnen in allerlei details herinneren aan vroegere modes, zoo zijn ook de nieuwe hoeden voor het komende seizoen op de mode van een vorig tijdperk geïnspireerd. Ja, met de hoeden is dit zelfs nog meer het geval dan met de japonnen.

Wie van de behoudende soort is en 't niet van zich heeft kunnen verkrijgen de veeren, die eens de glorie van haar toilet uitmaakten, weg te doen, toen ze door de mode werden opzij gezet, kan nu die lang verborgen schatten weer voor den dag gaan halen. Want met de kleine schuingedragen hoedjes komen de veeren weer in de mode, veeren van allerlei soort en vorm.

Groote struisveeren, kleine kopveertjes, aigrettes, ganzepennen, veeren fantasietjes, alles kan nu weer te pas komen. Ook bloemen worden voor de garnering van hoeden aangewend, maar veeren vooral. En zulk een laag in den hals neerhangende struisveer heeft een charme, waaraan we in de laatste jaren met hun eenvoudige gladde dopjes ongewend raakten. Ook aigrettes worden niet als een bezempje rechtop gezet, doch hangen als een kwast naar beneden in den hals. De oude veeren mogen dan terugkomen, op allerlei nieuwe manieren worden ze op de moderne hoeden te pronk gezet.

Zie, bijvoorbeeld, de afgeknotte ganzepen op het bruin viltten hoedje

De struisveerenmode

onzer afbeelding. Op eenvoudige en toch originele wijze is ze daar neergezet.

Het aardige hoedje werd ontworpen door het modehuis Madeleine.

Van heel andere allure is de Parijse hoed onzer tweede afbeelding met de weelderige struisveeren, zooals ze alleen maar bij bijzondere gelegenheden worden gedragen, een hoed die, evenals trouwens het geheele costume hier slechts navolging zal vinden op bescheidener schaal.

Opfrisschertjes voor oude jurken.

Als de zomer vordert beginnen we onze japonnen meer en meer met critische blikken te bekijken, want de zomer is er, helaas, niet spoorloos aan voorbij gegaan. Gelukkig zijn er allerlei manieren om zoo'n oude japon weer eens 'n opfrisschertje te geven. Misschien hebben we een vierkante sjaal, die we in 'n driehoek om de schouders knopen, om met den tweeden driehoek den hoed te garneren, die ons begint te vervelen. Misschien kunnen we de japon, die onder de armen begint te verslijten, een nieuw bovenstuk geven van bonte zijde of van kantstof. We kunnen ook van 'n oud japonnetje 'n overall maken om bij verschillende blouses te dragen. 'n Nieuw kraagje met manchetten kan ook al 'n heel ander aanzien geven aan 'n min of meer verlept toiletje. En zoo zijn er allerlei mogelijkheden.

Zoo heel even beginnen we ook al te denken aan den komenden winter. Men zegt, dat korte bontmantels veel gedragen zullen worden. Wie dus een bontmantel bezit, die z'n beste dagen heeft gehad, kan er zich vast op verheugen dat daar voor den komenden winter nog wel iets goeds van te maken is, daar bij een korten mantel de versleten deelen kunnen wegvallen.

Herfsttoilet in beige met bruine wol. Kraag van wit organdi.

Herfstmantel van gemêleerde wollen stof: beige, bruin en blauw.

In het Olympisch Stadion te Amsterdam werd Zondag 'n voetbalwedstrijd gespeeld tusschen den 2e klasser D.W.S. en de Middlesex Wanderers. De Engelschen wonnen met 5-1. De beide elftallen.

Kapitein J. M. de Kruyff won den beker van Laren op het Springconcours te Bussum.

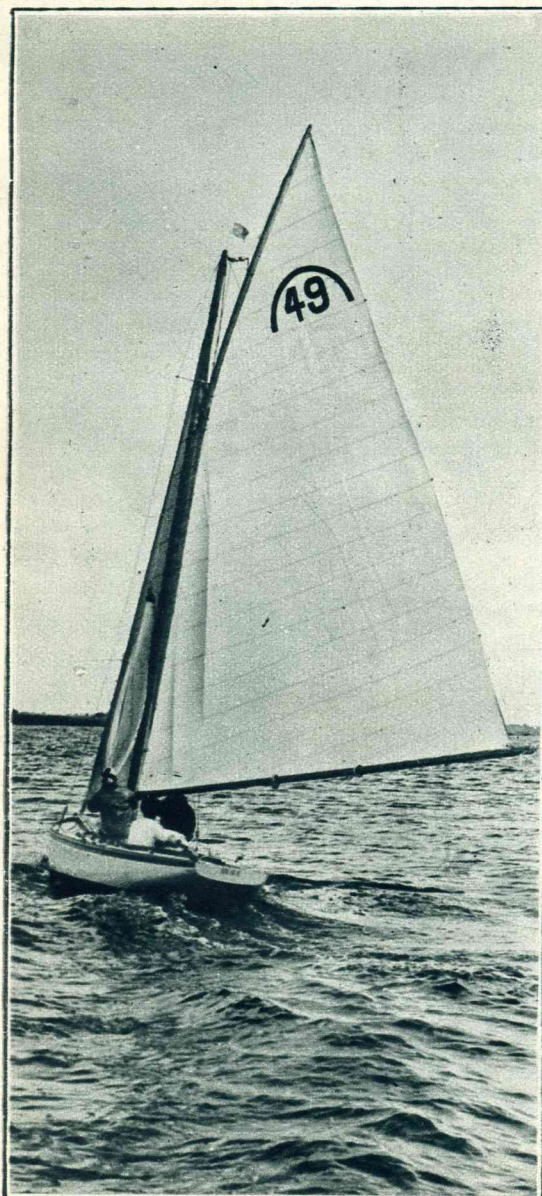

SPORT VAN ZONDAG

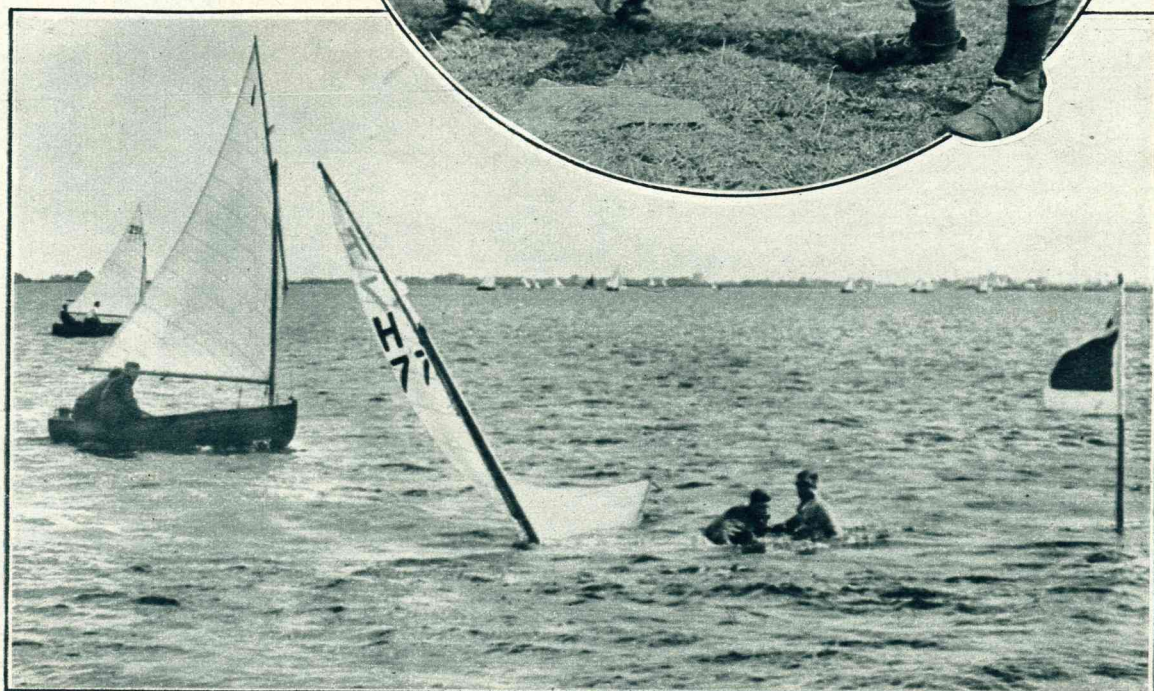
Een spelmoment voor 't doel der gasten.

Een moment uit den stedenhockbalwedstrijd Haarlem-Amsterdam. De Amsterdammer Damman aan slag

Op 't Alkmaarder meer werden nationale en onderlinge zeilwedstrijden gehouden. Een der deelnemende vaartuigen „De Glijpper“, in zinkenden toestand.

De „Duke“ werd eerste in de Regenboogklasse.

Het royaal aangelegde
Catharina van Cleve park.

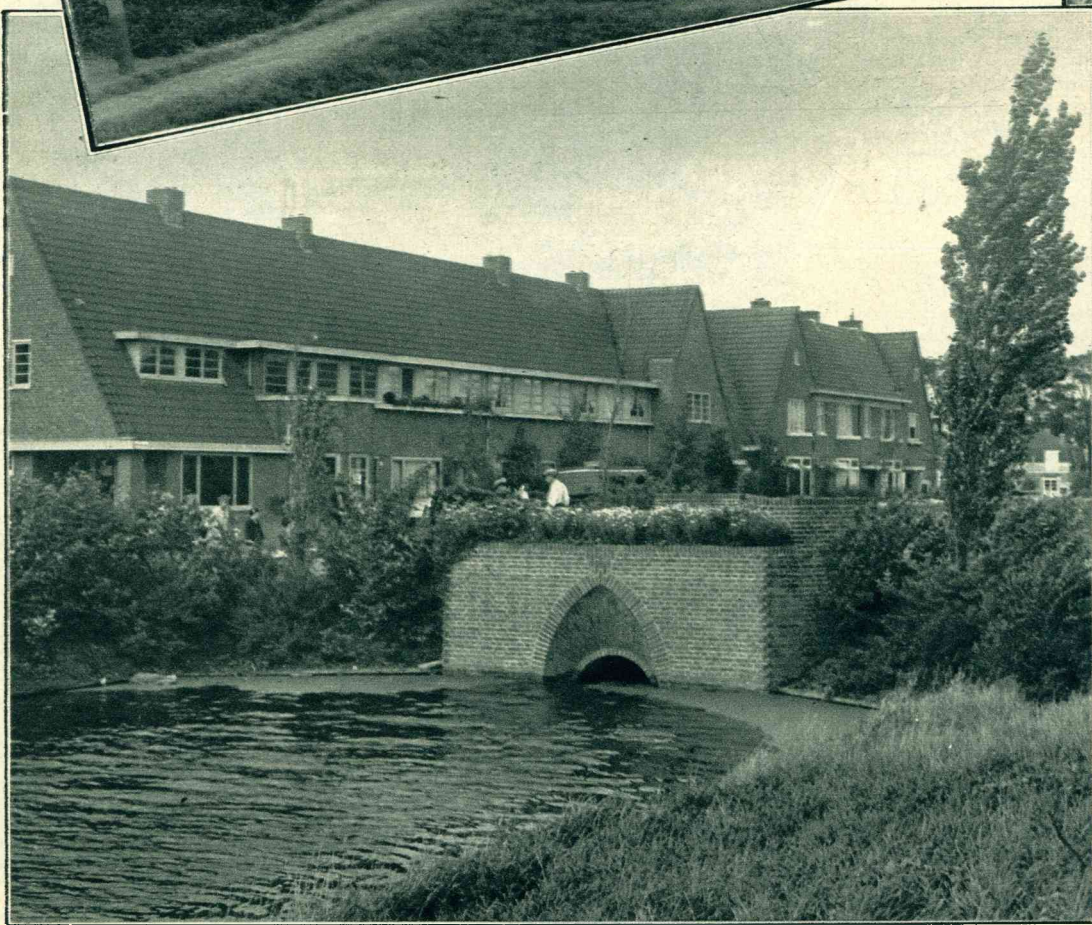
Maar naast de wo-
nerne treft men nog menig
landelijk hoekje aan

MOOI AMSTELVEEN

Aan het einde van den Amstelveenschen weg, onder den rook van Amsterdam, is het tuindorp Amstelveen aangelegd en opgebouwd, en in den korten tijd van zijn bestaan reeds een aangename „mijkplaats” geworden voor velen, die buiten willen wonen, de schoonheid van het Hollandsche polderland te waardeeren weten en toch niet ver van de groote stad vermijderd menschen te zijn.

Randwijk aan den Amstelveenschen weg.

De bloeiende waterkant aan de Hendrik van Borsselenlaan.

FOTO'S UIT HET

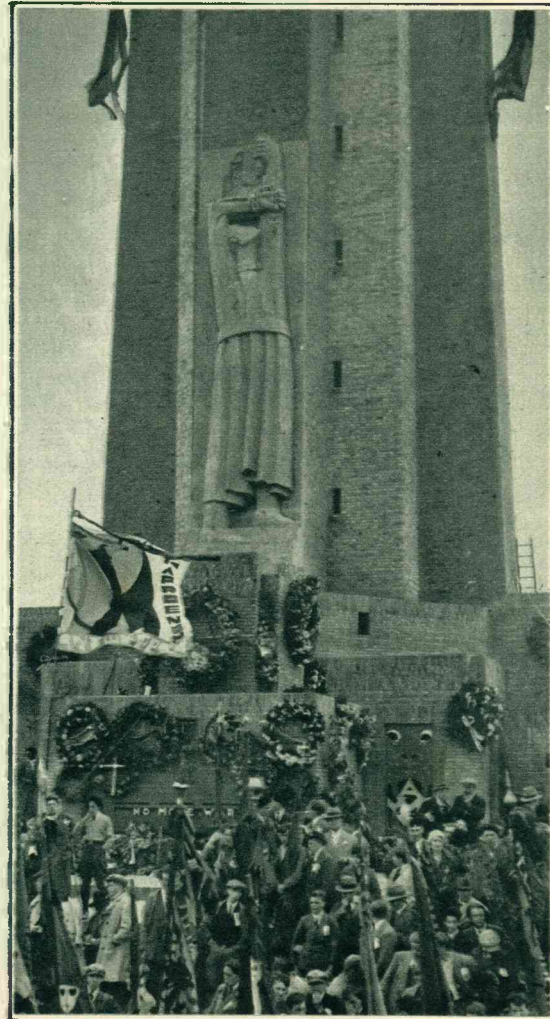
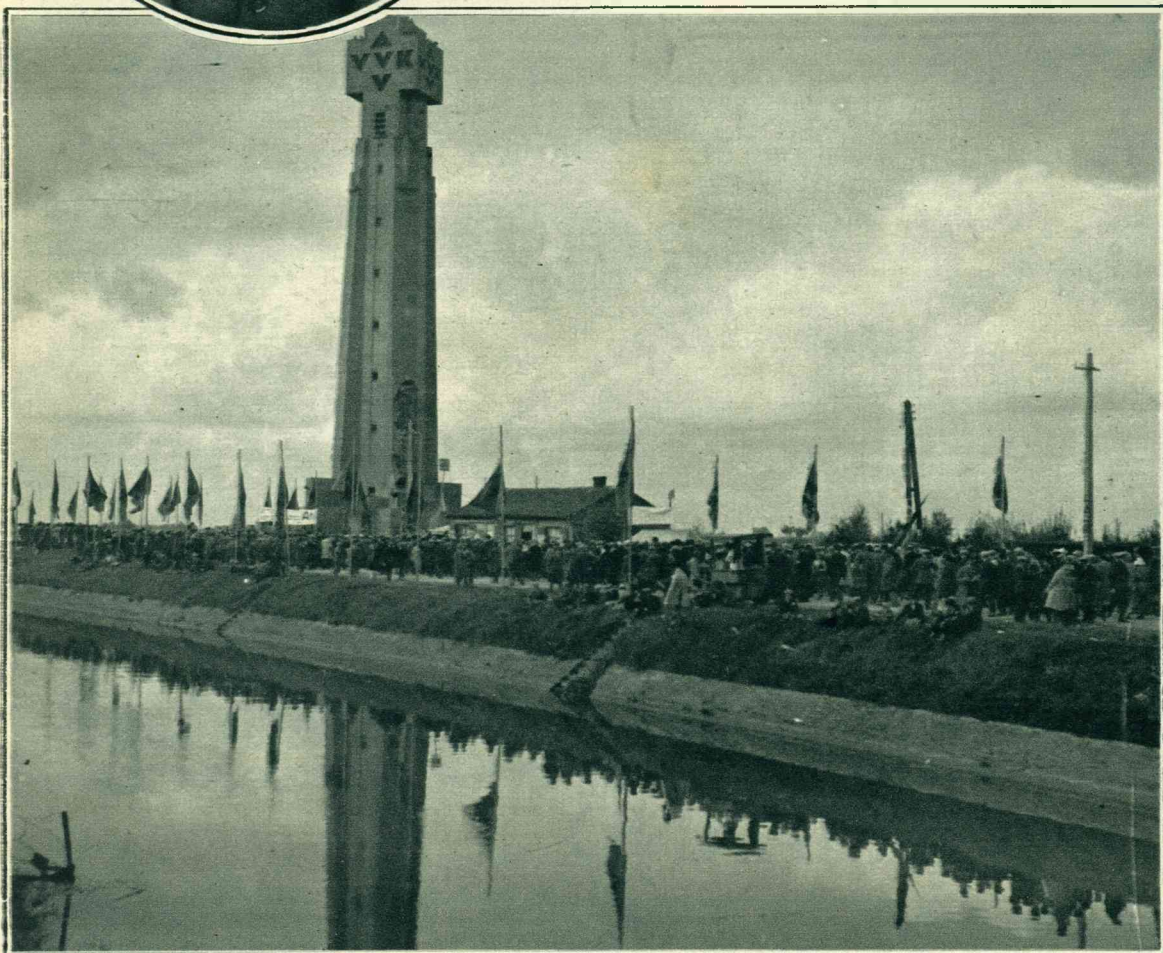
Ramsay Mac-Donald, het hoofd der afgetreden Engelse Arbeidersregering, zal wederom de president zijn van het nieuwe kabinet, dat uit vertegenwoordigers der drie groote partijen is samengesteld. Zooals men weet werd de regeringscrisis in Groot-Brittannië veroorzaakt door de voorgestelde bezuinigingsmaatregelen, welke een val van het pond moesten verhooeden.

De belangstelling in Downing Street te Londen, maar de Regeeringsbureaux gevestigd zijn. De menigte staat het komen en gaan van de ministers gade.

BUITENLAND

Te Diksmuide heeft Zondag 'n enorme Vlaamache be-tooging plaats gevonden voor de Vlaamache vrijheden en voor den vrede. Op de Yzerlakte werd 't geweldig Yzermonument onthuld. De letters beteekenen: „Alles voor Vlaanderen, Vlaanderen voor Kristus.”

Op een der hoeken van het monument werd het standbeeld onthuld van Renaat de Rudder, den Vlaamschen soldaat, die in den oorlog door een Belgischen kogel werd getroffen, en een groot rechtter was voor de Vlaamsche idealen.

OOGSTMAAND

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent: per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62½; per post ook voor Ned.-land f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f20.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.